Beth Coombe-Harris

Broscuța verde

Agape

Prima ediție, 2003

Titlul original: The Little Green Frog
Copyright by Moody Press (SUA)
Copyright 2002 by Editura Agape
Traducerea: Olimpiu S. Cosma Coperta:
Bogdan Şerb Tiparul: Agape S.R.L. Str.
Podului 8 2300 Făgăraş/BV

ISBN 973-8152-78-x

Amah spune o poveste

„Hai, micuța mea floare de crin, fa un efort. Vezi, ți-am pus melasă pe bulgărele de orez ca să fie mai bun".

„Nu pot să-1 înghit", oftă Biddy Forrester. „Nu mi-e foame, e prea cald".

„Şi mie mi-e cald. Şi nu-mi place zgomotul din acest oraş mare", zise Amah. „Dar, ascultă, după ce termini de mîncat orezul, o să-ți povestesc de unde am broscuța verde".

Chinezoaica izbucni în rîs şi ochii i se îngustară cînd o văzu pe Biddy mîncînd atît de repede, încît aproape că-şi răsturnă paharul cu lapte!

Lui Biddy îi plăceau nespus de mult poveştile, iar aceea a broscuței verzi era preferata ei. Oh, nu era o broască adevărată, ci o piatră grea şi verde, iar în capul ei erau încrustați doi ochi mici strălucitori. Amah o dădea uneori lui Biddy ca să se distreze. Cînd era prea cald ca să alerge pe afară, Biddy îşi imagina că broscuța era vie şi se juca cu ea toată ziua.

Fetița înghiți curînd ultima linguriță de orez şi sări de pe scaun.

„Acum poți să-mi spui povestea, Amah".

Ele se aşezară pe o rogojină împletită aflată pe pămînt şi Amah începu:

„Cînd eram mică, locuiam cu tatăl meu şi cu mama mea în mijlocul cîmpurilor de orez. Intr-o zi a venit la noi un om care de abia mai răsufla şi era aproape mort de frică, rugîndu-1 pe tatăl meu să-1 ascundă de oamenii care îl urmăreau. Picioarele lui goale sîngerau şi, cum nu mai mîncase de mult timp, era prea slăbit ca să mai poată povesti ce i se întîmplase. Zicea doar: ‚Ascundeți-mă, ascundeți-mă!' , .. .

Tatăl meu era un om bun şi n-a vrut să-1 dea afară pe omul acela. Se auzeau deja apropiindu-se nişte oameni. El 1-a dus repede în spatele casei, unde se găsea o fintînă veche fără apă, a scos scîndurile care o acopereau şi 1-a ajutat pe om să coboare în ea. Apoi a pus scîndurile la loc şi a aruncat deasupra boabe de grîu pentru găini.

Chiar în această clipă au intrat oamenii în casă şi au cotrobăit peste tot. S-au uitat şi în şura din spate, dar, bineînțeles, n-au găsit pe nimeni. Au trecut foarte aproape de găinile care ciuguleau grîul de pe fintîna cea veche şi n-au văzut nimic".

Amah şi Biddy începură să rîdă.

„Tatăl tău era tare şmecher, Amah!"

„Da, era foarte înțelept, şi de asemenea foarte bun. Cînd oamenii, furioşi, au plecat, 1-a ajutat pe nenorocit să iasă din ascunzătoare, 1-a dus în casă şi i-a dat să mănînce. Pe urmă, i-a spălat picioarele, i le-a îngrijit şi i le-a bandajat.

Omul a rămas la noi pînă ce a putut să umble cu uşurință şi ne-a spus istoria lui. Era preot în templul dintr-un sat aflat la cîțiva kilometri

distanță. Se certase cu ceilalți preoți, și aceștia au încercat să-l omoare. El căuta să se întoarcă în satul lui, unde familia l-ar fi ocrotit. Cînd a plecat de la noi, a dat tatălui meu broscuța verde și i-a zis că o să-i aducă noroc. El voia să-și arate recunoștința, și acesta era singurul lucru pe care-l putea dărui".

„Și broscuța v-a adus noroc?"

„Nu", răspunse tristă Amah. „Tatăl meu a murit la puțin timp după aceea. Chiar înainte de asta, mi-a dat broscuța, sfătuindu-mă să am mare grijă de ea. Am confecționat un săculeț în care am ascuns broscuța. Ea părea să nu ne aducă decît nenoroc, căci am ajuns foarte săraci. Atunci, o femeie de la oraș a propus mamei mele ca fiul ei să se căsătorească cu mine cînd va ajunge la vîrsta de însurătoare. Mama mea a acceptat, și eu a trebuit să mă duc să locuiesc la femeia aceea. Ea era rea și mă punea să muncesc mai mult decît puteam, astfel că m-am îmbolnăvit. Ea nu m-a mai vrut și m-a alungat. M-am întors deci acasă, dar, pe drum, mi-era tot mai rău, căci nu aveam nimic de mîncare. Și apoi, cînd am ajuns în sfîrșit, mama nu mai era acolo și o altă familie locuia în casa noastră".

„Biata Amah", zise Biddy încetișor. „Unde a plecat mama ta?"

„Nu știam. Oamenii aceia n-au vrut să mă primească, căci le era frică să nu se molipsească de boala mea. Mi-au dat niște mîncare și m-au dat afară. Nimeni nu mă voia. Nu știam ce să fac, nici unde să mă duc. Într-un sfîrșit am căzut la marginea drumului, fără să mă mai pot scula".

„Credeai că o să mori?"

„Da, desigur. Dar, pe urmă, am auzit niște voci. Nu erau voci de chinezi, ci erau diferite. Am deschis ochii și am văzut un bărbat și o femeie cu fețele albe care mă priveau. Nu mai văzusem niciodată oameni albi și mi-a fost așa de frică, încît am țipat. Ei mi-au vorbit atunci cu multă bunătate, spunîndu-mi: ‚Nu te teme, vom avea grijă de tine'. Și știi cine-mi vorbea așa de blînd?"

„Știu, știu!" strigă Biddy cu vioiciune. „Erau tăticul și mămica mea".

„Chiar așa. M-au dus la ei acasă și m-au îngrijit pînă m-am vindecat. Auzisem vorbindu-se despre misionari albi, dar nu știam că erau niște oameni așa de minunați. Acum știu asta. Ei m-au învățat multe lucruri despre Dumnezeul cerurilor și despre Fiul Său, Isus [Iesus]. De atunci, am rămas la ei, și broscuța a rămas cu mine, în săculețul în care o pusesem".

„Dumnezeu te-a trimis aici, nu-i așa? Ca să ai grijă de mine cînd tăticu' și mămica sunt ocupați".

„Da, micuța mea floare de crin. De aceea m-a trimis El aici".

„Amah, ți-a adus vreodată noroc broscuța? Poate norocul pe care l-ai avut cînd te-au găsit părinții mei pe drum?"

„Oh, nu! Bunătatea lui Dumnezeu față de mine i-a făcut să treacă pe drumul unde eram eu. Acum nu-mi mai pun încrederea în noroc, ci mă încred în Dumnezeu. Ceea ce unii numesc noroc, mămica ta numește surprizele plăcute ale lui Dumnezeu".

„Și mămica ta? Ce s-a întîmplat cu ea?"

„Tăticul tău m-a ajutat s-o regăsesc. Ea se recăsătorise și nu mai avea nevoie de mine. Astfel, am fost mulțumită să rămîn aici".

„Mulțumesc!" zise Biddy ridicîndu-se. „Pot să mă duc să caut broscuța pe raftul din camera ta?"

Amah îi dădu voie, și Biddy petrecu restul zilei jucîndu-se cu broscuța din povestirea pe care i-o spusese Amah.

2

Rămas-bun Chinei

Dr. Forrester şedea în camera de zi şi vorbea cu soţia lui.

„Molly, va trebui din nefericire s-o trimitem curînd pe Biddy în Anglia. Ea a fost de atîtea ori bolnavă şi nu reuşeşte să se pună pe picioare în oraşul acesta şi pe căldura asta".

„Ai dreptate. Dar n-aş vrea să se ducă aşa departe. Gîndeşte-te, ar putea trece un an, poate chiar doi, pînă s-o revedem. Dick, n-am putea face ceva ca s-o ţinem aici?"

„Nu văd ce-am putea face. Ascultă. Dacă se duce în Anglia, va putea avea o învăţătoare bună, mult loc de joacă, o hrană sănătoasă şi aer curat. De altfel, nu va fi pentru totdeauna".

„Ştiu. Dar îmi va lipsi aşa de mult! Şi apoi eu n-o ştiu prea bine pe sora ta Ana. Nu părea să-i placă prea mult copiii cînd am văzut-o chiar înainte de a pleca din Anglia".

„Îi va face bine Anei să aibă pe cineva ca Biddy. Sunt sigur că va învăţa să fie mai amabilă şi o va îngriji bine pe fetiţa noastră. În realitate, singurul mijloc de a rămîne cu Biddy ar fi să ne întoarcem şi noi în Anglia".

„Oh, nu se poate aşa ceva!" zise doamna Forrester.

Ea se gîndea la toţi chinezii bolnavi care veneau să caute ajutor la dispensarul lor. Dacă plecau ei, cine le va mai da medicamentele şi îngrijirile de care aveau nevoie, şi cine le va mai vorbi de Dumnezeu, care îi iubea?

„Nu, cred într-adevăr că singurul lucru pe care îl putem face este s-o trimitem pe Biddy în Anglia. Sper că va înţelege".

A doua zi, în timpul micului dejun, Biddy o asculta pe mămica ei cu ochii mari deschişi. Mămica îi vorbea despre Anglia, despre mătuşa Ana şi despre marea călătorie cu vaporul pe care urma s-o facă.

„Mătuşa Ana se bucură să te vadă, şi Anglia îţi va plăcea foarte mult. Vei putea să te joci într-o grădină mare, plină cu tot felul de flori. Vei locui la ţară, unde nu va fi această gălăgie de la oraş şi, în timpul verii, nu va fi căldura de aici. Şi apoi, vei avea o mulţime de prieteni".

„Vreau să mă duc", zise Biddy, „dar trebuie să vii şi tu cu tăticu"

„Biddy, ne-ar plăcea să plecăm împreună cu tine, dar ştii că nimeni nu poate veni ca să se ocupe de dispensar, decît abia peste doi ani. Trebuie deci să rămînem aici ca să-i îngrijim pe oamenii bolnavi".

„Atunci vino *tu.* Tăticu' e doctorul. El poate să rămînă".

„Dar dacă plec eu, tăticu' va rămîne singur-singurel. N-ar putea face toată munca. Ar trebui să-şi petreacă timpul îngrijind bolnavii şi nu le-ar putea vorbi oamenilor despre Isus. Tu nu vrei să fii egoistă, nu-i aşa? Preferi s-o păstrezi pe mămica ta numai pentru tine, sau s-o împărţi cu ceilalţi oameni care au nevoie de ea?"

„Eu te vreau pe tine, mămico!" strigă Biddy plîngînd. „Chinezii ăştia bătrîni n-au nevoie de tine. N-au decît să-şi găsească pe altcineva!"

în această clipă, apăru o femeie fugind.

„O, veniţi repede. Fiica mea şi-a vărsat apă clocotită pe picior. Ajutor!"

Doctorul şi cu soţia sa plecară în mare grabă, iar Biddy ieşi din curte. Se simţea supărată, dar imediat începu să-i fie puţin ruşine. Se plimba lovind cu piciorul pietrele de pe drum şi se gîndea:

‚Ce crede acum tăticu' despre mine? Era aşa de fericit cînd i-am făcut cadou lui Han-san păpuşa mea!'

Gîndul că tăticul ei nu va fi mulțumit de ea o întrista, dar tot nu voia să-şi părăsească părinții ca să se ducă în Anglia. în minte îi veni alt gînd:

‚Asta trebuie să-L supere şi pe Isus. Sunt sigură că doreşte să nu fiu aşa de egoistă'.

Ea ştia că Isus o iubea şi îi cunoştea toate problemele şi începu să-I vorbească:

„Doamne Isuse, nu vreau să fiu egoistă, dar am nevoie de mămica şi de tăticu'. Ştiu ce este bine, dar n-am chef să fac aşa. Te rog, ajută-mă să nu fiu aşa de egoistă! Iartă-mă că sunt egoistă, dar n-aş vrea să fiu aşa". În aceeaşi clipă, mămica ei se întoarse acasă. Biddy o luă de mînă şi intră cu ea.

„Mămico, cred că... cred că mi-ar plăcea să merg în Anglia. Şi cred că sunt destul de mare ca să mă duc singură acolo".

Doamna Forrester zîmbi şi o sărută cu tandrețe pe Biddy.

„Îmi place că te-ai hotărît să nu fii egoistă. Ce te-a făcut să iei această decizie?"

„Ei bine, ştiu că tu şi tăticu' nu sunteți mulțumiți cînd sunt egoistă, şi ştiu că asta nu-I place lui Isus. Atunci, I-am cerut să mă ajute să fac aşa cum îi place".

„Nu uita că, atunci cînd noi, tăticu' şi cu mine, vom fi departe, Isus va fi lîngă tine".

„Ştiu".

„Atunci, Biddy, hai să-i spunem vestea lui Amah".

Amah începu să plîngă.

„Micuța mea floare de crin, sunt mulțumită pentru tine, dar plîng pentru mine. O să mă uiți curînd dacă vei fi aşa departe".

„Nu, Amah. Nu te voi putea uita niciodată. Te rog, nu plînge".

Amah făcu un efort ca să se oprească.

„Cred că Anglia este o țară frumoasă. Şi acolo sunt mulți bani".

„Adevărat? Pentru toată lumea?"

„Oh, cred că în Anglia toți oamenii sunt bogați".

„Atunci o să fac rost de mulți bani cînd voi fi acolo şi-i voi trimite lui tăticu' şi mămica pentru a construi un spital. Aici nu este loc pentru a-i ține pe bolnavi. Iar tăticu' ar putea să facă operații".

Ea se opri. Ce mult o să-i lipsească Amah!

„De-ai putea veni cu mine ca să-mi spui poveşti, Amah!"

Amah se duse la raftul unde ținea broscuța verde.

„Micuță floare de crin", zise ea, „vreau să-ți dau broscuța ca s-o duci cu tine, pentru totdeauna. Ea te va face să te gîndeşti uneori la Amah".

„Adevărat, Amah? Pot s-o țin? Dar i-ai promis tăticului tău că vei avea grijă de ea".

„Tatăl meu credea că-mi va purta noroc, dar ştiu că nu este adevărat. Ea va putea să dea un pic de bucurie unei micuțe flori de crin în zile posomorite. Poți să păstrezi broscuța".

Veni clipa pregătirii bagajelor pentru clătorie. Biddy îşi luă hainele chinezeşti pentru ca să vadă şi copiii englezi cum se îmbracă oamenii în China. Ea împacheta şi nişte cărți ca să le arate ce scriere ciudată au.

„Ştiu că le vei vorbi oamenilor despre China, Biddy, dar ce le vei mai spune?"

„O să le vorbesc despre dispensar".

„Şi despre mai ce?"

„Despre Isus, ca şi chinezilor".

„Sunt foarte mulțumită de lucrul acesta, Biddy. Ştii, oamenii din

lumea întreagă au nevoie să audă vorbindu-se despre Isus, chiar şi cei din Anglia".

Biddy bătu din palme.

„O să fiu şi eu misionară, mămico, misionară în Anglia".

Cînd, două săptămîni mai tîrziu, domnul şi doamna Broadbent veniră s-o ia pe Biddy ca s-o ducă la vapor, ea ținea în mînă broscuța verde.

„Crezi că valorează ceva broscuța asta verde, Dick?" îl întrebă doamna Forrester pe soțul ei.

„Nu, cred că este vorba pur şi simplu de un soi de cretă dură. De altfel, Amah i-a dat-o lui Biddy ca amintire".

Îşi făcură apoi cu mîna în semn de rămas-bun şi Biddy Forrester îşi începu lunga călătorie spre Anglia.

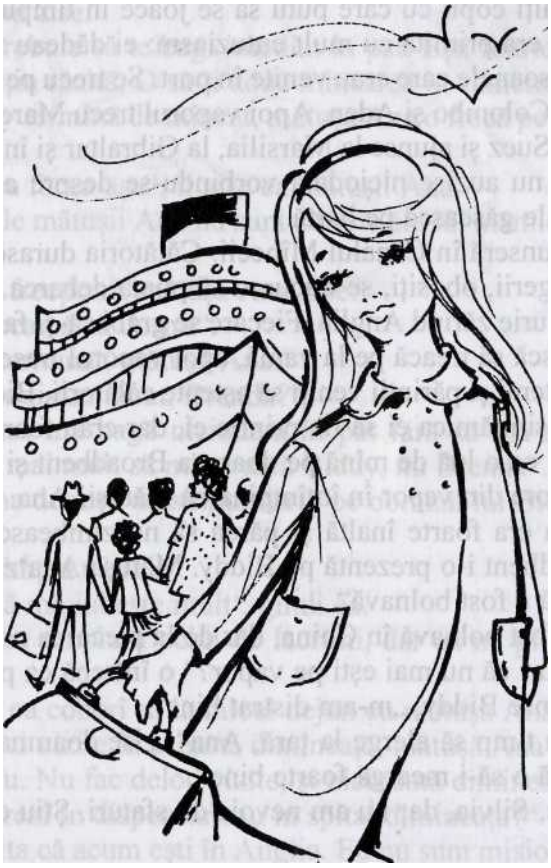

3

O țară străină şi o nouă prietenă

Fu o călătorie pasionantă! Mai întîi, Biddy şi soții Broadbent se deplasară într-o trăsură trasă de un cal. Pe cînd se apropiau de marile oraşe de pe coastă, fetița observă că erau tot mai mulți oameni care nu erau chinezi. De cînd venise în China, cu ani înainte, ea şi părinții ei erau singurii englezi din oraş şi toată lumea se uita la ei. Acum nici măcar nu erau luați în seamă.

Cînd ajunseră la Hong Kong, se îmbarcară pe un vapor mare. Acolo, ea găsi şi alți copii cu care putu să se joace în timpul traversării. Fiecare escală era primită cu mult entuziasm; ei dădeau fuga să vadă docurile şi persoanele care erau venite în port. Se trecu pe lîngă Singapore, Penang, Colombo şi Aden. Apoi vaporul trecu Marea Roşie, traversă Canalul Suez şi ajunse la Marsilia, la Gibraltar şi în Golful Gas-coniei. Biddy nu auzise niciodată vorbindu-se despre aceste locuri, dar încerca să le găsească pe hartă.

în sfîrşit, ajunseră în Canalul Mînecii. Călătoria durase cîteva săptămîni şi pasagerii, obosiți, se bucurau să poată debarca. Ei scoaseră strigăte de bucurie zărind Anglia. Fiecare se grăbi să-şi facă bagajul şi să se pregătească să treacă pe la vamă, apoi vaporul trase la mal.

Privind prietenii şi părinții veniți să aştepte călătorii, Biddy tare ar fi vrut ca tăticul şi mămica ei să fie printre ei, dar erau foarte departe în China. Atunci, ea o luă de mînă pe doamna Broadbent şi o ținu strîns în timp ce cobora din vapor în întîmpinarea mătuşii Ana.

Mătuşa Ana era foarte înaltă şi părea să nu zîmbească niciodată. Doamna Broadbent i-o prezentă pe Biddy. Mătuşa Ana zise:

„S-ar zice că a fost bolnavă".

„Ei bine, a fost bolnavă în China, dar de la plecarea noastră s-a îngrăşat. Te bucuri că nu mai eşti pe vapor?" o întrebă ea pe Biddy.

„Nu", răspunse Biddy, „m-am distrat bine".

„Las-o cîtva timp să alerge la țară, Ana", zise doamna Broadbent. „Sunt sigură că o să-i meargă foarte bine".

„Mulțumesc, Silvia, dar nu am nevoie de sfaturi. Ştiu cum să cresc o fată".'

Biddy era dimpotrivă sigură că mătuşa Ana habar nu avea cum să crească o fetiță. Doamna Broadbent se aplecă pentru a o săruta şi spuse că se grăbeşte să prindă trenul. Biddy ar fi vrut s-o roage s-o ia cu ea, căci se gîndea că n-o va iubi prea mult pe mătuşa Ana, dar îşi aminti că-i spusese mamei că era destul de mare pentru a se duce în Anglia. Era vorba acum să-i arate mătuşii Ana că era o fată mare.

Ea le făcu cu mîna doamnei Broadbent şi soțului ei, care luaseră taxiul ca să ajungă la gară. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Mătuşa Ana puse mîna pe umărul lui Biddy.

„Nu plînge. Dacă eşti cuminte, sunt sigură că o să fim fericite împreună. Hai acum să mergem acasă".

Un taxi le duse acasă la mătuşa Ana şi, cînd sosiră, Biddy era istovită. De abia putu urca scara înaltă care ducea la uşa de la intrare.

Mătuşa Ana zise:

„Cred că trebuie să te bagi imediat în pat. Eşti foarte obosită şi de asemenea puțin răcită. O să-ți aduc mîncarea în camera ta".

Cînd Biddy termină de mîncat, mătuşa Ana o frecă pe piept cu o alifie.

„Şi mămica făcea aşa", îi zise ea mătuşii Ana.

‚Dar mîinile mătuşii Ana nu sunt ca cele ale lui mămica', adăugă ea în gînd.

După ce o frecţionă, mătuşa Ana zise:

„Acum încearcă să dormi".

„Dar n-ai terminat, mătuşă Ana!"

„Da? Ce nu ţi-am făcut, Brenda?"

„Mămica nu mă bagă niciodată în pat fără să mă sărute. Şi... şi mi-ar plăcea mai mult să mi se zică Biddy, nu Brenda".

Mătuşa Ana depuse un singur sărut pe obrazul lui Biddy şi ieşi din cameră.

Biddy se simţea tristă.

‚Nu cred că mă iubeşte mult', gîndi ea.

Din nou i se umplură ochii de lacrimi, dar ea nu plînse şi adormi curînd.

A doua zi, ea coborî să ia micul dejun cu mătuşa Ana.

„Vrei să faci vizite în această dimineaţă, mătuşă Ana?"

„Vizite? Nu. Nu fac deloc vizite, şi niciodată dimineaţa".

„Aha! Lucrezi în dispensar sau în spital dimineaţa?"

„Nu. Nu uita că acum eşti în Anglia. Eu nu sunt misionară ca părinţii tăi. Cînd oamenii se îmbolnăvesc, plătesc un doctor care să vină la

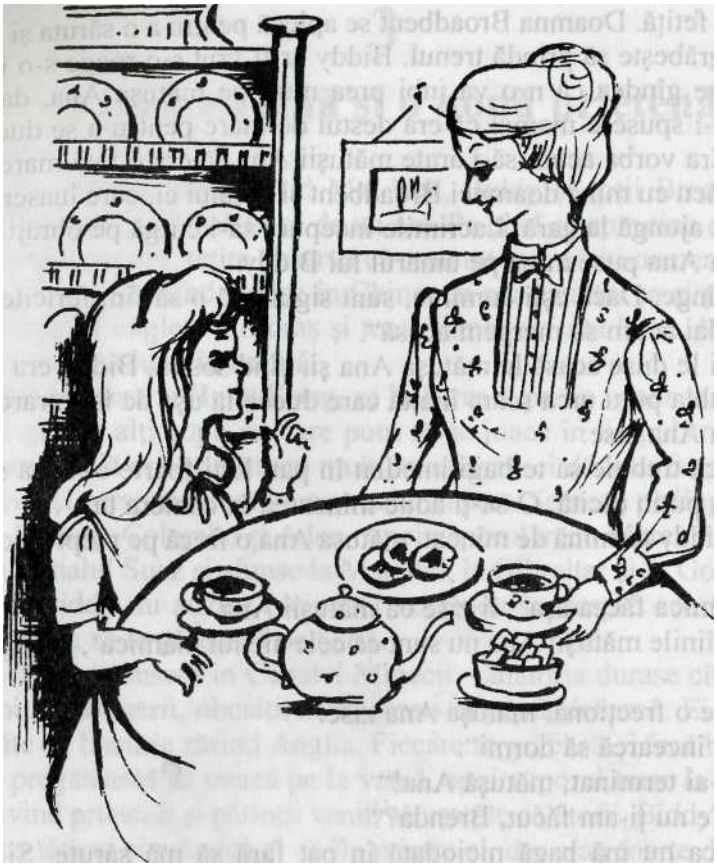

casa lor sau se duc la cabinetul lui, ori la spital".

„Dar tu nu le vorbeşti oamenilor despre Isus, nu-i aşa?"

„Brenda, pui prea multe întrebări. Nu ştii că fetiţele pot fi văzute, dar nu auzite? Este foarte nepoliticos să pui nişte întrebări aşa de personale".

Biddy începu să rîdă.

„Mămica mi-a povestit că aşa se zicea cînd era mică, dar credea că acum nu se mai zice".

„Nu prea contează ce a spus mama ta; în orice caz, aşa gîndesc eu", zise cu asprime mătuşa Ana.

Biddy tăcu şi-şi termină mîncarea. Apoi vru să iasă la joacă.

„Ia-ţi haina", zise mătuşa Ana.

„Oh, e cald", zise Biddy îndreptîndu-se spre uşă. „N-am nevoie de haină".

Mătuşa Ana se ridică repede de la masă.

„Brenda, cînd îţi zic să faci ceva, vreau să asculţi fără discuţii. Ia-ţi haina pe tine. N-am chef să răceşti şi mai mult".

„Foarte bine!" zise Biddy liniştită.

Şi ea urcă să-şi caute haina. Cînd coborî din nou, ţinea în mînă broscuţa verde.

„Dar ce-i asta?" întrebă mătuşa Ana.

„Este a mea. Amah mi-a dat-o", răspunse Biddy, temîndu-se ca mătuşa Ana să nu creadă că o luase fără permisiune.

„Ce jucărie nostimă pentru o fetiţă!"

Aceasta fu tot ce zise mătuşa Ana, şi Biddy ieşi afară în grădină.

„Froggy [în engleză: broscuţă; se pronunţă *fro-ghi,* din două silabe]", zise ea. „Uită-te bine, asta-i Anglia. Mă întreb dacă vom găsi aur, aşa cum a zis Amah".

Ea se plimbă prin grădină, mirosind florile şi căutînd trifoi cu patru foi. Apoi se simţi cam singură. Nu era nimeni prin împrejurimi, nici alţi copii, nici străzi foarte populate, nici chiar Amah, care altădată era totdeauna cu ea. Cu cît se gîndea mai mult la China, cu atît ar fi vrut să se întoarcă acolo. Ii lipseau chinezii şi mai ales tăticu' şi mămica. Ea se ascunse după un tufiş, cu Froggy pe genunchi, şi izbucni în plîns. Dar se temu ca nu cumva să iasă mătuşa ei şi s-o vadă, şi, cum ştia că nu va fi mulţumită, încercă să-şi înghită lacrimile.

„Froggy", zise ea din nou, „este frumoasă Anglia. Putem să ieşim amîndouă împreună. Admiră grădina asta frumoasă. Nu-i aşa că e mai bine ca în China?"

Ea o făcu pe Froggy să „răspundă" afirmativ, apoi se ridică. Observă atunci nişte flori mari albe, care îi erau necunoscute. Vru să miroasă una, dar în interiorul ei era o albină. Biddy făcu un salt înapoi şi albina zbură mai departe, după ce zumzăi o clipă în jurul capului ei.

‚Mi-ar plăcea să culeg florile astea', gîndi Biddy, ‚dar nu am voie, pentru că nu sunt ale mele. Nu face nimic, pot să le miros parfumul, acum că a plecat albina'.

Ea începu să-şi apropie nasul de fiecare fel de floare, murdărin-du-se cu polen galben. După ce făcu turul grădinii, ea ieşi pe portiţă şi coborî pe drum, ajungînd pînă la biserica din sat.

În spatele bisericii era cimitirul, plin de arbuşti şi flori. În China nu văzuse un asemenea cimitir şi nu ştia ce este el.

„Ce grădină caraghioasă! Cred că voi intra".

Ea împinse portiţa, dar aceasta era prea grea pentru ea. În acest moment sosi un domn în vîrstă, cu o lopată în mînă, şi o deschise. Biddy zise bună ziua şi-l urmă.

„Grădina asta caraghioasă este a dumneavoastră?"

Domnul păru surprins; el îşi ridică pălăria şi se scarpină în cap. Zîmbind, răspunse:

„Nu, micuţă domnişoară. Nu e a mea. Unii o numesc cîmpul lui Dumnezeu. Da, în definitiv, se poate spune că este grădina lui Dumnezeu".

Groparul adăugă:

„Ascultă, micuţo, am treabă. Du-te să te distrezi în altă parte".

Apoi, văzîndu-i fața că se întristează:

„Du-te s-o vezi pe soția mea, ea locuieşte în căsuța de colo".

Şi el arătă o căsuță albă aproape de portiță. Biddy plecă în fugă în această direcție.

„Este exact ca şi în China", îi zise ea lui Froggy. „Eu fac vizite, ca mămica".

Cînd ajunse la uşă, o doamnă în vîrstă stătea la masa din bucătărie şi curăța nişte cartofi.

Uşa era larg deschisă; totuşi, Biddy ciocăni în uşă. Bătrîna doamnă ridică capul.

„Oare nu e fetița care a venit din China la domnişoara Forrester?"

„Ba da", răspunse Biddy.

„Intră repede. Ştii că l-am cunoscut pe tăticul tău cînd era băiețel? Foarte drăguț din partea ta că ai venit în vizită la mine".

Biddy intră şi se uită în jurul ei. Totul era aşa de diferit față de China!

Doamna continuă:

„Cum se face că ai venit aşa de departe fără tăticul şi mămica ta?"

„Oh, au mult de lucru în China. Nu pot să plece cît timp nu sunt alți misionari care să se ocupe de dispensar. Atunci am venit singură ca să mă vindec şi ca să fac rost de bani mulți".

„De bani? Dar pentru ce?"

„Tăticu' ar vrea să construiască un spital. De îndată ce am banii, îi voi trimite. Sunt mulți bolnavi acolo şi nu pot fi toți îngrijiți, pentru că nu este decît un dispensar, nu un spital adevărat. Şi apoi, dacă ar putea să fie într-un spital, am avea mai mult timp să le vorbim despre Isus. Îl cunoaşteți pe Isus?"

„Da, pe aici toată lumea îl cunoaşte. Noi nu suntem păgîni ca şi chinezii".

„Cu atît mai bine! Îl iubiți, ca tăticu', ca mămica şi ca mine?"

Bătrîna doamna nu vru să-i spună lui Biddy că, cu mult timp înainte, îl iubise mult pe Isus, dar că, acum, nu se mai gîndea deloc la El. Ea zise:

„Mă întreb dacă îți plac fursecurile. Am făcut cîteva şi tocmai le-am scos din cuptor".

„Oh, da, îmi plac fursecurile!" exclamă Biddy.

Doamna rîse.

„M-am gîndit eu. Spune-mi, nici măcar nu-ți ştiu prenumele. Cum te cheamă?"

„Eu mă numesc Brenda, dar îmi place mai mult să mi se spună Biddy. Şi dumneavoastră?"

„Eu sunt doamna Camp. O să-ți torn un pahar cu lapte în timp ce se mai răcesc puțin fursecurile".

Apoi, Biddy mîncă cîte fursecuri dori, acolo în amuzanta bucătărie englezească a doamnei Camp şi vorbind cu noua sa prietenă.

4
Biddy găseşte un nou tovarăş de joacă

După ce înghiți ultima bucată din ultimul fursec, Biddy zise:

„Cred că trebuie să plec acum. Dacă vreți, mai vin altădată în vizită. Cînd mă întorc vă spun o poveste".

„Vino cînd vrei. În China aveți lucruri aşa bune ca fursecurile, laptele şi untul?"

„Era groaznic de cald unde eram noi, şi untul era totdeauna topit. Dar... mie îmi place China". Şi ea adăugă cu tristețe: „Acolo locuiesc tăticu' şi mămica".

„Ei bine, nu-ți face griji. îi vei revedea curînd. O să întîlneşti aici mulți oameni drăguți. Mai vino pe la mine. Mă bucur să-ți ascult povestea".

Biddy ieşi din bucătărie, apoi se întoarse pentru a face cu mîna doamnei Camp, care strigă:

„Să te întorci!"

După ce trecu dincolo de portiță, ea se opri o clipă, întrebîndu-se ce să facă. Văzu o cărare care ducea spre cîmp şi se hotărî să cerceteze partea aceea. Urmînd cărarea, descoperi un iaz mic în care înotau nişte rațe. Cotrobăi repede prin buzunare şi găsi cîteva bucăți de pîine pe care li le aruncă. Ce caraghioase erau cînd îşi băgau capul în apă ca să prindă bucățile de pîine! Biddy rîdea în timp ce arunca ultima bucățică de pîine. Deodată, auzi în spatele ei:

„Salut!"

Ea se întoarse şi văzu un băiat ceva mai mare ca ea.

„Salut!" zise ea. „Cum te cheamă?"

„Jimmy. Nu te-am văzut niciodată. De unde vii?"

„Am venit ieri din China".

„N-ai putut să vii într-o singură zi din China. E prea departe".

„Vreau să spun că ieri mi-am sfîrşit călătoria. Şi tu, de unde vii?"

„Din Scoția. Sunt la ferma de acolo de jos, pentru că am fost bolnav. Am fost aşa de bolnav, că aproape am murit", zise el mîndru.

„Eu aş fi putut să mor în China dacă aş fi vrut. Am fost bolnavă de atîtea ori!"

„Ei bine, pentru că acum eşti aici, am putea să ne jucăm împreună.

Cum te cheamă?"

„Biddy. Să ne jucăm de-a uriaşii".

„De-a uriaşii? Ce joc e ăsta?"

„Ştii bine, uriaşii. Eu voi fi David, iar tu vei fi Goliat".

„Cine-i ăsta?" întrebă Jimmy încruntîndu-se.

„Nu cunoşti povestea asta? Este în Biblie".

„Nu ştiu ce este în Biblie".

„Ei, atunci o să-ți spun povestea. A fost odată, acum mult timp, un băiat care se numea David. El păzea oile".

„Sunt multe oi în Scoția. David era băiat la fermă?"

„Cam aşa ceva. Era cioban şi, într-o zi, a venit un urs şi a încercat să ia oi, dar el 1-a omorît. Altădată a venit un leu, şi 1-a omorît şi pe el. I-a omorît pe amîndoi numai cu mîinile".

„Sigur n-a trăit în Scoția. Acolo nu sunt nici urşi, nici lei".

„Nu, el locuia într-o țară îndepărtată. Nu era nici China. Dar oricum..."

Jimmy o întrerupse:

„Nu cred că un băiat ar putea omorî singur un urs şi un leu".

Biddy oftă.

„Nu ştii? David îşi pusese încrederea în Dumnezeu. Desigur, nu putea să facă aşa ceva singur. Dar Dumnezeu 1-a ajutat. Intr-o zi, în timp ce în țara lui David era război, un uriaş mare a venit pe cîmpul de bătaie. El se numea Goliat şi era aşa de mare, că nici un om din poporul lui David nu îndrăznea să se bată cu el. Frații lui David erau în armată, şi tatăl lui David 1-a trimis să le ducă de mîncare, brînză şi alte bunătăți".

„Ce bine ar fi dac-ar veni acum încoace!" zise Jimmy. „Mi-ar plăcea să am ceva de mîncare".

„Eşti lacom?"

„Nu, mi-e foame. Azi dimineață am mîncat fulgi de ovăz, un ou şi trei felii de pîine prăjită cu unt şi cu dulceață, dar mi-e din nou foame".

„Eu tocmai am mîncat nişte fursecuri la doamna Camp, şi deci nu mi-e foame. Ea locuieşte lîngă grădina lui Dumnezeu".

„Grădina lui Dumnezeu? Ce-i asta?"

„Uite acolo, spre drum, în spatele portiței".

„Ha, ce caraghioasă eşti! Este un cimitir, unde se îngroapă oamenii care au murit".

„N-ai decît să-i zici cum vrei, dar e grădina lui Dumnezeu. Omul care o îngrijeşte mi-a zis asta. Şi dacă acolo sunt puşi oamenii cînd mor, atunci e cu adevărat grădina lui Dumnezeu. Pentru că, dacă îl iubeau, sunt în cer cu El!"

„Habar n-am de astea, dar nu face nimic. Ce-ai acolo în mînă?"

„Este Froggy" - şi ea o întinse spre Jimmy ca s-o vadă - „şi am adus-o din China. Poți s-o ții dacă vrei".

Jimmy luă broscuța.

„Hm, e drăguță! Ia spune-mi", continuă el în timp ce-i dădea lui Biddy broscuța, „nu vrei să termini povestea aia cu uriaşul?"

„Ah, da, uitasem. Deci David a plecat spre cîmpul de bătaie şi a văzut acolo că tuturor le era frică să se lupte cu uriaşul. Atunci el a zis: Mă duc eu să mă bat cu el, nu mi-e frică".

„El se credea într-adevăr tare, nu-i aşa?"

„Nu, ştia doar că Dumnezeu îl va ajuta. El omorîse deja un urs şi un leu pentru că îl ajutase Dumnezeu şi atunci de ce să nu omoare şi un uriaş? Regele voia ca David să-şi pună o armură şi să ia o sabie, dar David a refuzat. El ştia să se bată numai cu praştia. S-a dus pe cîmp acolo unde era Goliat şi 1-a chemat. Goliat şi-a bătut joc de el. David a

adunat cinci pietre de la marginea unui pîrîiaş, a pus una în praştie şi a aruncat-o drept în capul lui Goliat, care a căzut mort".

„Bravo!" strigă Jimmy. „Este o poveste foarte frumoasă. E adevărată?"

„Bineînţeles că e adevărată".

„Ţintea foarte bine. Ce noroc că piatra l-a omorît pe uriaş din prima lovitură, altfel uriaşul l-ar fi omorît pe David".

„Dar tu uiţi că... Dumnezeu îl ajuta pe David. El n-ar fi putut să piardă".

Jimmy păru mirat.

„Eu nu ştiu mare lucru despre Dumnezeu, dar, în orice caz, povestea este frumoasă. Ce-ar fi dacă ne-am juca? Eu aş fi David şi tu ai putea fi Goliat".

„Nu", zise Biddy, „tu eşti mai mare. Tu trebuie să fii Goliat".

„Bine, dar să nu mă loveşti cu o piatră!"

„Doar mă fac că te lovesc".

„Ascultă, ştiu ce-am putea face. Este un bebeluş la fermă şi are o minge mică de lînă cu care se joacă. Aş putea s-o aduc mîine şi tu o vei arunca spre mine. Asta nu-mi va face nici un rău.

„Va fi grozav. Dar încă n-am terminat povestea; nu ţi-am vorbit despre uriaşii cu care trebuie acum să ne luptăm".

„Dar aici nu sunt uriaşi!"

„Ba da, există cîţiva. Este uriaşul Egoism, cu care a trebuit să lupt cînd voiam să-i păstrez pe tăticu' şi pe mămica numai pentru mine în loc să-i las să-i ajute pe oamenii din China. Apoi este uriaşul Proastă Dispoziţie, şi uriaşul Răutate, şi..."

Biddy se opri brusc.

„Priveşte, Jimmy. Sunt sigură că rata asta şi-a prins capul în apă. O să se înece".

Ea se repezi spre iaz. Solul din jurul lui părea tare, dar nu era decît o crustă subţire care se uscase la soare. Dedesubt era nămol gros şi negru. Biddy fugi pînă la marginea apei şi, deodată, picioarele i se afundară pînă la glezne.

„Ajutor", strigă ea încercînd să iasă.

Dar, cu fiecare pas, picioarele i se afundau şi mai mult.

„Hei!" strigă Jimmy. „Ia-mă de mînă".

El o ajută să scape din nămol, apoi îi propuse:

„Dă-mi pantofii şi şosetele. O să le spăl în iaz. Oh, uite capul raţei nu era deloc prins!"

în această clipă se auzi un şuierat puternic.

„Asta înseamnă că trebuie să plec acasă", zise Jimmy trist. „Acum nu te pot ajuta. Am promis mamei mele că mă voi duce imediat la doamna Brown cînd mă va chema. În ce stare eşti! O să fii pedepsită?"

„Nu ştiu. Am sosit de abia ieri şi încă n-am făcut nimic rău".

„Ei bine, asta nu-i ceva rău. Este un accident. Explică-le. La cine locuieşti?"

„La domnişoara Ana Forrester; este mătuşa mea. Dar, pentru menaj, are o tanti care se numeşte Maria. Amîndouă sunt bătrîne şi nu cred că vor înţelege că este un accident. Trebuie să mă lupt cu uriaşul Frică. Vreau să fiu curajoasă ca o fată mare".

„îmi pare rău că nu pot veni cu tine, dar trebuie să plec. La revedere! Pe mîine!"

Jimmy plecă în fugă spre fermă, iar Biddy o luă încet pe drumul către casă. Se simţea foarte neplăcut cu noroiul acela în pantofi, iar picioarele o dureau cînd ieşeau la fiecare pas din încălţăminte. Cu cît se apropia de casă, cu atît îi era mai mare frica.

Aproape ajunsese cînd o întîlni pe Maria, care ieşea pe stradă.

„Unde ai fost?" întrebă aceasta. „Mătuşa ta a ieşit şi mi-a zis că te jucai în grădină. Te-am căutat peste tot, răutate ce eşti".

Apoi ea văzu picioarele lui Biddy.

„Dar, copilă, ce-ai făcut?"

„îmi pare rău, am intrat în noroi. Nu ştiam că acolo era noroi. Este un accident", zise Biddy plîngînd.

„Ar trebui să fii destul de mare ca să vezi pe unde mergi. Frumos arăţi, n-am ce zice! Îmi închipui că o să am deseori de făcut acest fel de curăţare cît timp vei sta aici".

„Iartă-mă!" zise Biddy încercînd să nu plîngă. „Dar am fost obligată să vin aici, eu nu aveam nici un chef să plec".

Mariei îi părea rău că se supărase.

„Ei bine, să nu mai vorbim despre asta. Hai! Mai bine să te curăţ înainte de întoarcerea mătuşii tale".

Şi Maria spălă picioarele lui Biddy, îi puse şosete şi pantofi curaţi şi îi dădu de mîncare, iar ca desert prăjitură cu frişca.

5
La bucătărie

Cîteva ore mai tîrziu, la masă, Biddy conversa veselă cu mătuşa Ana.

„Ai avut o zi bună, mătuşă?"

„Ca de obicei, Brenda", răspunse aceasta.

„Oamenii erau mulţumiţi să audă vorbindu-se despre Isus, ori s-au supărat?"

Mătuşa Ana păru surprinsă.

„Brenda, nu uita că nu eşti în China. Aici nu mergi în casele oamenilor ca să vorbeşti despre religie. Tatăl şi mama ta sunt misionari şi aceasta este lucrarea lor acolo. Vrei puţină prăjitură? Maria a făcut-o special pentru tine".

„Da? Ce drăguţ din partea ei!"

„Ce-ai făcut azi-dimineaţă?" o întrebă mătuşa Ana.

„Mai întîi m-am dus în grădina lui Dumnezeu şi un om mi-a zis să mă duc la soţia lui, şi am fost la ea. Ea mi-a dat fursecuri şi lapte şi mi-a zis că mă mai pot duce la ea. Apoi, am întîlnit un păgîn..."

„Un păgîn? Ce vrei să spui?"

„Mi-a zis că nu ştie nimic de Biblie sau de Dumnezeu, deci este un păgîn. Aşa zicea tăticu'. În orice caz, o să-l învăţ eu".

„Cred că vorbeşti despre Jimmy, de la ferma de mai sus. Ar trebui să vă jucaţi împreună şi să nu discutaţi despre subiecte ca religia".

„Dar Jimmy nici măcar nu ştie că Dumnezeu îl iubeşte! Toată lumea ar trebui să ştie lucrul acesta".

Gîndul la Jimmy îi reaminti de uriaşii cu care trebuia să se bată. Apoi, ea îşi aminti de pantofii înnoroiaţi. Ea se întrebă dacă Maria îi spusese mătuşii Ana despre accident.

‚Trebuie să mă lupt cu uriaşul Frică!' gîndi ea.

Dar nu era uşor. Mătuşa Ana avea o faţă severă, şi poate că o va pedepsi. In cele din urmă, ea zise încetişor:

„Mătuşă Ana, trebuie să-ţi spun ceva".

Mătuşa Ana n-o încuraja să continue. Ea aşteptă pur şi simplu, privind-o.

„N-am făcut-o anume. Mi se părea că este uscat, dar era nămol".

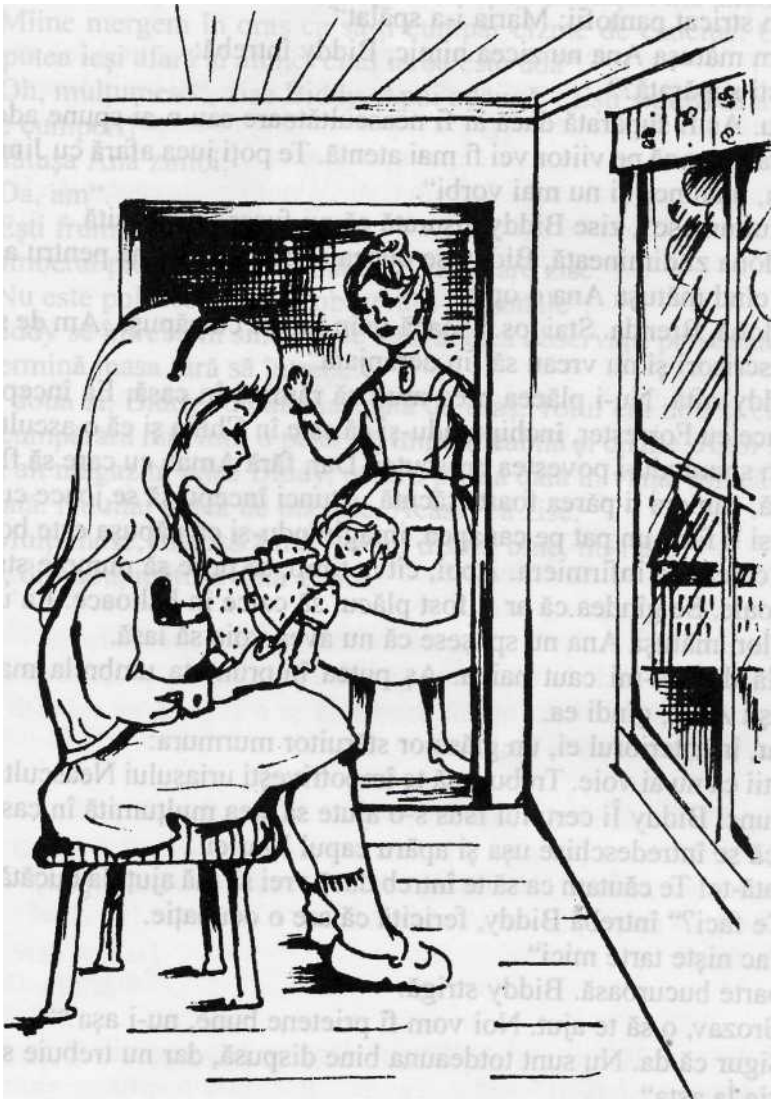

„Spune-mi limpede ce-ai făcut, Brenda".

„Era lîngă iaz. Am crezut că o rață este pe cale să se înece şi am alergat s-o ajut, dar picioarele mi-au aluncat în noroi. Mi-e teamă că mi-am stricat pantofii; Maria i-a spălat".

Cum mătuşa Ana nu zicea nimic, Biddy întrebă:

„Eşti supărată?"

„Nu. Aş fi supărată dacă ai fi neascultătoare sau n-ai spune adevărul. Dar sper că pe viitor vei fi mai atentă. Te poți juca afară cu Jimmy. Acum, mănîncă şi nu mai vorbi".

„Mulțumesc", zise Biddy, uşurată că nu fusese pedepsită.

A doua zi dimineață, Biddy se ducea să-şi caute haina pentru a ieşi afară cînd mătuşa Ana o opri.

„Plouă, Brenda. Stai jos şi joacă-te în linişte cu păpuşa. Am de scris nişte scrisori şi nu vreau să fiu deranjată".

Biddy oftă. Nu-i plăcea prea mult să rămînă în casă. Ea începu să se joace cu Forrester, închipuindu-şi că este în China şi că o ascultă pe Amah spunîndu-i povestea broscuței. Dar, fără Amah cu care să flecărească, camera îi părea foarte tăcută. Atunci începu să se joace cu păpuşa şi îi făcu un pat pe canapea, imaginîndu-şi că păpuşa este bolnavă şi că ea era infirmiera. Apoi, cîtva timp, se puse să numere stropii de ploaie. Se gîndea că ar fi fost plăcut să calce în băltoace. La urma urmelor, mătuşa Ana nu spusese că nu avea voie să iasă.

‚Mă duc să-mi caut haina. Aş putea împrumuta umbrela mare a mătuşii Ana', gîndi ea.

Dar, în interiorul ei, un glăscior stăruitor murmura:

„Ştii că nu ai voie. Trebuie să te împotriveşti uriaşului Neascultare".

Atunci Biddy Ii ceru lui Isus s-o ajute să stea mulțumită în casă. Şi iată că se întredeschise uşa şi apăru capul Mariei.

„Iată-te! Te căutam ca să te întreb dacă vrei să mă ajuți la bucătărie".

„Ce faci?" întrebă Biddy, fericită că are o ocupație.

„Fac nişte tarte mici".

Foarte bucuroasă. Biddy strigă:

„Grozav, o să te ajut. Noi vom fi prietene bune, nu-i aşa?"

„Sigur că da. Nu sunt totdeauna bine dispusă, dar nu trebuie să dai atenție la asta".

„Te împotriveşti uriaşului Proastă Dispoziție?"

„Da, mi se întîmplă", zise Maria în timp ce-i punea lui Biddy un şorț mare de bucătărie. „Dar nu cîştig totdeauna".

Astfel, Biddy îşi petrecu dimineața întinzînd bucăți de aluat, punînd în ele rahat şi stafide, apoi dîndu-le la cuptor.

Ca desert mîncară ceea ce pregătise Biddy. Mătuşa Ana anunță:

„Mîine mergem în oraş ca să-ți cumpăr cizme de cauciuc. Cu ele vei putea ieşi afară şi atunci cînd iarba este udă".

„Oh, mulțumesc", zise Biddy. Apoi adăugă: „Eşti sigură că ai bani să le cumperi?"

Mătuşa Ana zîmbi:

„Da, am".

„Eşti frumoasă cînd zîmbeşti".

Zîmbetul pieri de pe fața mătuşii Ana, care zise:

„Nu este politicos să faci observații personale".

Biddy se întrebă în sinea ei ce sunt acelea observații personale, dar îşi termină masa fără să întrebe.

A doua zi, Biddy fu entuziasmată de oraş. Totul era nou şi ciudat. Ele cumpărară mai întîi o pelerină impermeabilă şi cizme. Apoi intrară în alt magazin, unde Biddy, pentru prima dată în viață, mîncă o înghețată. Nu mai putea de bucurie. Acasă, ea zise:

„Mulțumesc, mătuşă Ana. Ne-am distrat bine, nu-i aşa?"

Şi, din nou, mătuşa Ana zîmbi.

6
In vizită la familia Camp

Timp de două zile, afară fu vreme rea şi Biddy nu putu deloc să iasă. Mătuşa Ana îi dădu un şorţ ca să-i facă tiv. Lui Biddy nu-i plăcea deloc să coasă, dar făcu un efort şi sfîrşi prin a ajunge la capătul tivului.

Mătuşa Ana o privi cu atenţie, apoi clătină din cap.

„Cînd eram de vîrsta ta făceam tivurile mult mai regulat decît ăsta. De acum vei face cîte o jumătate de oră de cusut în fiecare zi. Şi după ce vei progresa, te voi învăţa să tricotezi. Acum o să scriu părinţilor tăi. Vrei să le trimiţi un mesaj?"

„Da, spune-i mămicii mele că în Anglia fetiţele trebuie să coasă pînă ce degetele le sunt pline de găuri".

„Dar, Biddy, trebuie să înveţi să coşi. Toate fetele fac asta. Este pentru binele tău. Nu ai un mesaj mai frumos de trimis în China?"

„Ştiu să scriu. Pot să scriu eu însămi o scrisoare pe care să o pun lîngă a ta?"

„Da, dacă arată bine, o voi trimite cu poşta".

„Mămica nu va zice nimic dacă nu este foarte frumoasă. Va spune: Biddy a făcut tot ce a putut".

„Nu discuta, Biddy. Nu trebuie totdeauna să-ţi spui părerea".

Mătuşa Ana îi dădu un creion şi o foaie de hîrtie, şi fetiţa se aşează ca să scrie. Ea îşi dădu multă osteneală şi o întrebă pe mătuşa Ana cum se scriu cuvintele mai grele.

Dragă tăticule, dragă mămico, ,

Mi-ar plăcea să fiţi aici. Vă iubesc mult. O doamnă drăguţă mi-a dat fursecuri. Mătuşa Ana mi-a cumpărat cizme şi o pelerină. Învăţ să cos. Am tivit un şorţ şi mă doare mîna.

Vă sărut. *La revedere,*
Biddy.

Ea duse scrisoarea mătuşii Ana. care îi promise s-o expedieze. Aceasta se încruntă.

„Ai scris bine cuvintele grele, dar ai făcut greşeli la cuvintele uşoare".

„Asta pentru că te-am întrebat cînd am dat peste un cuvînt greu", zise Biddy rîzînd.

în sfirşit, ploaia încetă şi fetiţa alergă să se joace afară. Jimmy stătea lîngă portiţă.

„Unde ai fost în ultima vreme?" o întrebă el. „Te-am căutat în fiecare zi".

„Mătuşa Ana nu m-a lăsat să ies cînd a plouat. Ce facem?"

„Ştii să joci cricket?"

„Nu".

„Ştii să joci cu bile?"

„Nu".

Jimmy se uită în jurul lui, căutînd altceva de joacă. El zise cu dispreţ:

„Cred că din cauză că eşti fată nu ştii să faci nimic".

„Ei bine, ştii să coşi?" întrebă Biddy.

„Nu".

„Ştii chineza?"

„Nu".

„Cred că din cauză că eşti băiat nu ştii să faci nimic", zise ea rîzînd.

Jimmy se aruncă asupra ei, dar ea îi scăpă. Gîfîind, se opriră.

„Chiar ştii chineza?" întrebă Jimmy.

„Bineînţeles".

Şi Biddy îi recită o poezie în această limbă.

Jimmy întrebă:

„Ce-ai spus?"

„E o poezie pe care am învăţat-o de la Amah. Este despre un vierme care voia să fie pasăre".

„Mai zi, este nostim".

Copiii erau aşa de absorbiţi, că nu observară un domn în vîrstă oprit pe drum care îi asculta. După o clipă, el le zise:

„Scuzaţi-mă, copii. Vă ascult de cîteva minute. Fetiţa vine din China?"

„Da, domnule, am sosit aici acum două săptămîni".

„Ce interesant! Eu am trăit mulţi ani în China. Mi-a făcut plăcere să aud pe cineva vorbind chinezeşte. Va trebui să vii într-o zi pe la mine ca să discutăm în chinezeşte. Unde locuieşti?"

„La mătuşa Ana de pe Deal".

„Şi care este numele de familie al mătuşii tale?"

„Forrester. Ca şi al meu".

„O cunosc bine pe domnişoara Forrester. În acest moment am nişte treburi de rezolvat. Dar o voi întîlni pe domnişoara Forrester şi îi voi cere să-ţi dea voie să vii la mine. La revedere!"

Şi el le făcu semn cu mîna în timp ce se îndepărta.

„Ştii unde locuieşte?" zise Biddy.

„Da. Este o casă mare care se numeşte Şura. Numele lui este Digby şi este foarte bogat. L-am auzit pe domnul Brown vorbind despre el. Cînd te va invita, întreabă-l dacă pot veni şi eu".

„Nu ştiu", răspunse Biddy ca să-l tachineze, „cum tu nu ştii chinezeşte... In fine, o să-i spun că eşti un băiat drăguţ".

Aceste cuvinte îl liniştiră pe Jimmy, care repetă întrebarea lui Biddy:

„Şi acum, ce vom face?"

„Mai întîi, ne ducem în vizită la doamna Camp. I-am promis că o voi vizita. Pe urmă, ne jucăm de-a uriaşii".

„Ah, da, m-am gîndit la minge".

El o scoase din buzunarul vestei.

Biddy băgă şi ea mîna în buzunar.

„Am adus-o pe Froggy. Doamna Camp va fi mulţumită să vadă ceva care vine din China şi să audă cum a primit-o Amah".

„Este la fel de mare ca o broască adevărată", zise Jimmy, „îmi place".

Jimmy atinse broscuţa şi-şi trase repede mîna.

„E rece şi netedă, aproape ca o broască adevărată!"

Biddy o puse pe Froggy în buzunar şi cei doi copii porniră spre casa doamnei Camp. Domnul Camp stătea lîngă foc, În loc să fie la lucru în cimitir. După ce salutară, Biddy îşi prezentă prietenul. Apoi întrebă:

„Astăzi de ce nu lucrați, domnule Camp?"

„Am dureri din cauza reumatismului, micuță domnişoară. Mă doare rău piciorul cînd este timp de ploaie".

Biddy îl privi cu simpatie.

„Ce păcat! Nu puteți cumpăra un leac?"

„Iau deja un medicament. Curînd o să fie mai bine".

„Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să vă vindece. Ați făcut deja lucrul acesta?"

Domnul Camp zîmbi.

„Ei bine, nu. Mă întreb dacă Dumnezeu aude cu adevărat rugăciunile".

„Bineînțeles că aude!" exclamă Biddy.

„Ah, dar răspunde la ele?"

„Oh, da. El a răspuns la toate cele pe care I le-am făcut. La fel şi lui tăticu' şi mămica. Doar uneori răspunsul Lui este nu".

„Nu m-am gîndit niciodată la asta", răspunse gînditor domnul Camp.

Apoi doamna Camp întrebă:

„Şi ce poveste voiai să-mi spui?"

„Vreți să vă spun povestea cu uriaşul?"

„Nu", zise Jimmy, „am auzit-o alaltăieri".

„Ştiu o altă istorie cu uriaşi".

Doamna Camp zise:

„O ştiu pe cea cu David şi Goliat. Care-i cealaltă?"

Jimmy le întrerupse din nou.

„Eu o cunosc pe cea cu Jack şi vrejul de fasole. Este o poveste cu uriaşi".

„N-o ştiu. O să v-o povestesc pe cea pe care o ştiu".

Şi Biddy începu.

„Cînd David era deja bătrîn, a întîlnit într-o zi un alt uriaş. Avea un nume ciudat, care începe cu Iş".

„Ce nume!" zise Jimmy rîzînd.

„Nu contează", zise doamna Camp. „Zi mai departe".

„Este o poveste tristă, pentru că atunci cînd David a văzut uriaşul, n-a putut să se lupte cu el. Nepotul lui David a picat la tanc şi a ucis uriaşul, şi astfel David a fost salvat".

„Hei, cred că tu ai zis alaltăieri că David îl omorîse pe Goliat pentru că îl ajutase Dumnezeu. De ce nu 1-a ajutat Dumnezeu să-1 omoare şi pe acesta?"

„Dumnezeu a vrut să-i arate că ar fi trebuit să rămînă acasă. Dar El 1-a ajutat pe nepot".

„Din fericire, astăzi nu mai există uriaşi!" remarcă domnul Camp. „Cu reumatismele mele, mi-ar fi greu să mă lupt cu ei".

„Oh, dar sunt încă atîția alți uriaşi. Maria se luptă cu uriaşul Proastă Dispoziție, eu cu uriaşul Neascultare, şi mai este uriaşul Egoism..."

„Ia ziceți, doamnă Camp", zise tare Jimmy, „mai aveți fursecuri?"

Doamna Câmp izbucni în rîs.

„Nu, nu mai am, dar am în schimb turtă dulce. E bine?"

„Oh, mulțumesc", răspunse Jimmy.

Şi, curînd, Biddy şi cu el Se ospătau dintr-o bucată mare de turtă dulce.

După ce plecară din casa soților Camp, Biddy îl dojeni pe Jimmy.

„Nu trebuia să zici aşa ceva. Este ca şi cum ai fi cerşit. Nu te-ai purtat

frumos".

„Oh, atîta pagubă!" zise Jimmy. „Dacă n-aş fi cerut, poate că nu ne-ar fi dat".

„Dar ar fi trebuit să aştepți ca să-ți ofere doamna Camp Hai să ne jucăm acum de-a uriaşii".

7

Prune de vînzare

într-o dimineață însorită, Jimmy şi cu Biddy şedeau la umbra unui stejar.

„Ia spune-mi de unde ai broscuța asta", îi ceru Jimmy.

Atunci Biddy îi spuse povestea aflată de la Amah, cea cu omul urmărit de preoții din templu, care dăduse broscuța tatălui lui Amah drept mulțumire pentru bunătatea lui.

„Oamenii aceştia credeau oare că Froggy valorează mulți bani?"

„Poate că da. Şi mai este posibil ca ei să se închine la Froggy ca la un zeu. Se face aşa ceva în China".

„Spune-mi despre China".

„Ei bine, chinezii au pielea galbenă şi ochii înguşti, şi mulți nu ştiu nici să scrie, nici să citească. Poartă haine cu mîneci largi, mănîncă orez şi multe legume, dar puțină carne. Şi sunt adesea bolnavi".

„De aceea s-au dus acolo tăticul şi mămica ta?"

„Da. Numai că ar avea nevoie de un spital. În oraş este numai dispensarul, şi oamenii nu pot rămîne în el pînă ce se vindecă".

Deodată, Biddy îşi aminti ceea ce-i spusese Amah: În Anglia sunt mulți bani.

„Jimmy", întrebă ea gînditor, „unde se găsesc bani în Anglia? Amah zicea că toți cei de aici sunt bogați şi că poți avea cîți bani vrei. Dar eu n-am văzut pînă acum şi nu ştiu unde să-i găsesc".

„N-ai cîştigat sau primit niciodată bani?"

„Părinții mei primeau bani în scrisori. Eu nu mă puteam duce la magazine în China. De altfel, nici nu mă gîndisem vreodată la asta".

„Ei bine, iată cum se poate face rost de bani", explică Jimmy. „Găsim ceva de lucru pentru cineva, şi el ne plăteşte".

„Pentru cine aş putea să muncesc? Ce-aş putea să fac? Mi-ar plăcea să cîştig bani ca să-i trimit părinților mei, şi ei s-ar servi de bani ca să cumpere un spital".

Jimmy se gîndi o clipă.

„Ascultă, ştiu ce-am putea face. Domnul Brown a zis azi dimineață că sunt prea multe prune în pomi şi că pot să iau cîte doresc. Am putea să culegem prunele şi să le vindem oamenilor, şi astfel vei avea bani".

Biddy sări în picioare, de-a dreptul entuziasmată.

„Oh, hai să ne ducem imediat acolo".

O luară la fugă spre ferma domnului Brown, cerură două coşuri mari de la soția lui şi se duseră în livadă ca să culeagă prunele.

Era din ce în ce mai cald şi coşurile erau grele, dar cei doi copii perseverau. Curînd, coşurile fură pline; Jimmy şi cu Biddy porniră la drum ca să le vîndă în sat.

Jimmy intră în prima casă şi vîndu cîteva. Cînd Biddy se duse la următoarea, doamna care îi răspunse nu vru să cumpere, şi Biddy era tristă. Dar, chiar la casa vecină, servitoarea fu mulțumită să cumpere un kilogram.

Jimmy, la rîndul lui, vînduse şi el cîteva şi totul mergea de minune. Continuară să coboare strada şi Biddy n-o observă pe mătuşa Ana stînd înapoia unei ferestre. Ea n-o auzi pe doamna aşezată lîngă domnişoara Forrester spunîndu-i:

„Ia uite la copiii aceştia. Mă întreb ce fac".

Mătuşa Ana fu foarte surprinsă să-i vadă pe Biddy şi pe Jimmy, dar îi zise prietenei sale:

„Probabil că au născocit un joc".

în final, toate prunele fură vîndute. Jimmy şi Biddy, murdari şi obosiți, erau morți de foame. Dar ei strînseseră treisprezece şilingi* şi şase peni.** Jimmy îi lăsă totul lui Biddy şi se întoarse la ferma lui.

Biddy ajunse acasă cu un zîmbet larg pe față.

„Uite!" strigă ea de cînd o zări pe mătuşa Ana, şi îi arătă banii.

Mătuşa Ana nu se uită la bani, ci la rochia murdară a lui Biddy.

„Du-te să te speli, apoi întoarce-te. Am să-ți spun ceva".

Zîmbetul lui Biddy se şterse.

„Foarte bine!" zise ea şi făcu ce i se spusese.

Ea se întreba de ce banii nu păreau să-i facă plăcere mătuşii Ana.

„Acum, Brenda, explică-mi de unde ai banii ăştia".

„Eu şi cu Jimmy am vîndut prune".

„Dar de ce? Ce doreai să cumperi?"

„O să-i trimit în China ca să ajut la construirea unui spital", răspunse Biddy cu o voce cam înfricoşată.

„Biddy, m-ai dezonorat în sat. Oamenii bine crescuți nu merg din uşă în uşă ca să vîndă mărfuri".

„Eu voiam doar să ajut pentru spital", zise Biddy, plîngînd.

„Ce prostie să te ocupi de spitalul ăla! Cu banii tăi nu se va putea face nimic. După mîncare te vei duce în camera ta şi vei petrece acolo restul zilei. Trebuie să fii pedepsită pentru comportarea ta".

La masă, Biddy fu foarte tăcută. Cînd sfîrşi de mîncat, ea zise încetişor:

„Mătuşă Ana, nu ştiam că era ceva rău. Nu voi mai face aşa ceva".

„Te iert, Biddy. Dar, pe viitor, încearcă să fii mai cuminte".

* Şiling: inonedâ divizionară din Anglia (înainte de 1971), egală cu a 20-a parte dintr-o liră n. ti.
** Peni: monedă divizionară din Anglia egală cu a 12-a parte dintr-un şiling şi a 240-a parte dintr-o liră sterlină (înainte de 1971). Actualmente, este a 100-a parte dintr-o liră sterlină - n. tr.

Biddy oftă în timp ce se îndrepta spre camera ei. Uneori, nu ştia prea bine ce trebuia să facă. Ceea ce-i părea ei bine erau rău în ochii mătuşii Ana.

Mai tîrziu, domnişoara Forrester o chemă pe Maria.

„Maria, cînd te vei duce cu platoul la Biddy, du-i aceste cărți cu poze. Am fost obligată s-o țin în camera ei, dar îi va fi greu să stea acolo. Cărțile o vor ajuta să-i treacă timpul mai uşor".

„Foarte bine, doamnă. Se gîndeşte tot timpul la proiectul cu spitalul părinților ei".

Mătuşa Ana păstră tăcerea o clipă, apoi zise:

„Este adevărat. Ei bine, du-i şi cutia asta în care să-şi pună banii pînă va uita de ideea aceasta caraghioasă".

Maria duse deci cutia împreună cu platoul.

„Oh, mulțumesc, Maria! Ea îmi va fi foarte folositoare".

8

S-a pierdut broscuța

Jimmy era prost dispus. Doamna Brown îi spusese că se sculase întors pe dos, ceea ce-l supără şi mai mult. O îmbrînci pe micuța Amy, care îl lovise. Se plînse de mîncarea de la micul dejun şi refuză să mănînce. Doamna Brown îi porunci să iasă şi să nu se mai întoarcă decît atunci cînd va fi amabil.

Jimmy plecă în căutarea lui Biddy şi o găsi pe drum. Se cățărară peste un gard, apoi hoinăriră pe cîmp. Oprindu-se în fața unui stîlp de gard, Biddy o scoase pe Froggy din buzunarul hainei şi o puse pe stîlp.

„Iată, Froggy", zise ea. „Acum poți să vezi pînă aproape de China".

„Ce prostie să vorbeşti cu broscuța aia! Nu te poate auzi".

„Aşa e. Dar e amuzant să-ți închipui că poți. Şi este aşa de frumoasă cum stă în soare! Lumina face să-i strălucească ochii".

„Eu unul cred că arată foarte prost. Am chef s-o arunc în iaz ca să văd dacă pentru rațe este frumoasă. Da, asta o să fac", zise el punînd mîna pe broscuță.

„Nu!" strigă Biddy, dar era prea tîrziu.

Jimmy plecase în fugă, ducînd broscuța. Biddy o luă şi ea după el ca să-l prindă.

„Dă-mi broscuța înapoi!" urlă ea.

„Nu ți-o dau!" strigă Jimmy, continuînd să alerge cît de repede putea.

Biddy luă avans şi sfirşi prin a-l ajunge din urmă pe Jimmy. Furioasă, îl apucă de vestă şi îl lovi cu pumnul.

„Dă-mi-o pe Froggy! Dă-mi broscuța!" se rugă ea.

Dintr-o mişcare, Jimmy se eliberă şi aruncă broscuța într-un loc unde erau mai mulți rugi de mure.

Ochii lui Biddy se măriră de spaimă. Se îndreptă spre rugi şi se uită printre ei, dar broscuța rămase invizibilă. Biddy se aşeză pe pămînt şi izbucni în hohote de plîns.

Proasta dispoziție a lui Jimmy dispăruse şi îi părea rău de ceea ce făcuse. Se duse încetişor spre Biddy şi îi zise:

„Nu plînge, Biddy. O voi găsi. Îmi pare rău".

Biddy se ridică şi-şi şterse lacrimile cu mîneca. Se strecură între

rugi, dar trebuia să înainteze foarte încet, căci spinii i se agățau de haine şi îi zgîriau brațele şi picioarele. Jimmy intră şi el între rugi.

Fără oprire, îşi continuară cercetările toată dimineața între rugii de mure şi primprejur, dar nu găsiră broscuța. „O să-ți cumpăr alta", zise Jimmy.

„Nu", răspunse Biddy. „Nu ar fi aceeaşi. Asta e broscuța pe care mi-a dat-o Amah şi pe care a primit-o de la tatăl ei. Alta n-ar fi acelaşi lucru".

Jimmy trebui se plece şi Biddy se îndreptă spre casă. Ea mergea încet, gîndindu-se la broscuța pierdută. Maria o întîmpină la uşă.

„Dar, Biddy, ce-ai făcut? Picioarele şi brațele îți sunt toate zgîriate, iar rochița ți-e ruptă. E foarte bine pentru tine că mătuşa ta nu este acasă, căci ai fi mustrată".

Biddy începu să plîngă.

„Biddy, ce ai?"

Maria se aplecă şi-şi puse brațul în jurul umerilor fetiței, dar aceasta nu se putea opri din plîns. După un timp, ea putut să-i povestească Mariei ce se întîmplase.

„Cred că n-ar fi trebuit să-1 lovesc cu pumnul pe Jimmy. Poate că n-ar fi aruncat broscuța".

„Ascultă, Biddy, nu lua greşeala asupra ta. Jimmy este un băiat rău pentru că a făcut asta. Mai tîrziu, mă duc acolo şi încerc s-o găsesc. Pentru moment, trebuie să mănînci şi să te îmbraci cu haine curate, şi pe urmă să te culci de amiază".

Cînd Biddy fu singură în cameră, se puse în genunchi şi murmură:

„O, Te rog, Tată ceresc, iartă-mă că nu m-am împotrivit uriaşului Mînie. Iartă-mă că l-am lovit pe Jimmy. Şi, Te rog, fă s-o găsesc pe Froggy. Ar fi îngrozitor s-o pierd. Amen [Amin]".

După somnul de după-amiază, Maria şi Biddy se duseră împreună

în pădure. Cînd ajunseră la rugi, îl văzură pe Jimmy în patru labe.

„Jimmy, băiat rău, ce faci?" îl dojeni Măria.

„Nu-l dojeni, te rog", zise Biddy. „Lui Jimmy îi pare rău, nu-i aşa?"

Băiatul lăsă capul în jos şi spuse că-i părea foarte rău şi că venise să mai caute broscuța. Atunci toți trei începură să se uite cu grijă printre rugi, dar fără succes.

„Este aproape patru şi jumătate", zise Maria ridicîndu-se cu greu în picioare.

„Trebuie să ne întoarcem. Mătuşa ta soseşte la cinci. Vom reveni mîine".

Cînd mătuşa Ana se întoarse, Maria îi ieşi în întîmpinare şi o conduse în bucătărie, unde îi povesti despre pierderea broscuței.

„Nu cred că Biddy ar putea să vă zică lucrul acesta. Este aşa de tristă, că începe imediat să plîngă".

„Ce băiat rău, Jimmy ăsta! Brenda n-ar trebui să se mai joace cu el".

„Oh, Biddy l-a iertat. El o ajută acum la căutarea broscuței".

Mătuşa Ana întrebă unde fusese aruncată broscuța şi Maria încercă să-i explice unde era locul. Spre seară, domnişoara Forrester se duse ea însăşi în pădure ca să se uite, dar nici ea n-o găsi. Broscuța verde părea pierdută pentru totdeauna.

9
Culegătorii de viermi

Cînd Biddy se trezi a doua zi dimineaţă, se gîndi deodată:

‚Froggy s-a pierdut şi poate că n-o voi mai vedea niciodată'.

Ea se simţi foarte necăjită, apoi îi veni un alt gînd:

‚Nu i-am cerut iertare lui Jimmy pentru că l-am lovit. Voi face aceasta de îndată ce-l voi vedea'.

Cînd Jimmy veni la joacă, Biddy îi zise că-i părea rău.

„Nu m-am împotrivit uriaşului Mînie, am uitat".

„Nu te îngrijora", zise Jimmy. „îmi pare rău că ţi-am aruncat broscuţa aşa departe".

„Şi eu te iert. Nu credeam că nu mai pot fi supărată pe tine, dar Isus m-a ajutat".

„Eşti o fată ciudată. Crezi că există Isus?"

„Bineînţeles", zise Biddy. „Este Prietenul meu. Eu sunt a Lui".

„Nu prea ştiu nimic despre astea", zise Jimmy oftînd. „Tare aş vreau să fiu şi eu în mod special al cuiva. Cînd va trece vara va trebui să mă duc la gimnaziu şi mi-e teamă că o să mă simt singur".

„Şi eu mă simţeam singură cînd am venit în Anglia, dar mi-am amintit că Isus este cu mine şi nu m-am mai simţit singură. Isus ar dori să fie şi Prietenul tău dacă vrei".

„Adevărat?" întrebă Jimmy.

Apoi el strînse un pumn de pietricele şi le aruncă una cîte una în aer.

„Dar cred că nu m-ar iubi. Uneori sunt rău".

„Ba da, Jimmy!" exclamă Biddy. „O să-ţi povestesc o altă istorioară din Biblie. Ştii ce s-a întîmplat la Crăciun?"

Jimmy făcu semn că da.

„Ei bine, S-a născut Isus şi S-a făcut mare. El era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu şi de aceea n-a făcut niciodată rău. Dar oamenii L-au pus pe o cruce şi El a murit".

„De ce au făcut lucrul acesta?"

„Ei nu-L iubeau pentru că El era aşa de bun. Lucrul acesta le tot reamintea că ei erau răi. Dar cînd a murit Isus, aceasta a fost într-adevăr pentru *noi".*

„Oh, nu înţeleg", zise Jimmy, începînd să arunce din nou pietricelele.

„Ascultă. Noi toţi suntem răi şi, pe cruce, Isus a fost pedepsit în locul nostru. O să-ţi recit un verset din Biblie: *Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă* [veşnică]". Oricine, asta înseamnă toată lumea, şi deci şi tu. Şi apoi, Isus a revenit la viaţă şi S-a înălţat la cer. El ne vede şi ne aude".

„Şi dacă cred toate astea, El va fi Prietenul meu?"

Biddy dădu din cap.

„Atunci aş vrea să-L am ca Prieten".

„Ei bine, roagă-L. Spune-I că tu crezi că a murit pentru tine şi că vrei să fii al Lui pentru totdeauna".

Jimmy lăsă capul în jos, cum o văzuse pe Biddy făcînd, şi zise:

„Isuse, cred că Tu ai murit pentru mine şi aş vrea să fii Prietenul meu pentru totdeauna. Amen".

Jimmy ridică capul şi privi în jurul lui.

„Oare m-a auzit?" o întrebă el pe Biddy.

„Oh, da. El este aici cu noi, chiar dacă nu-L poţi vedea. Jimmy, acum eşti un copil al lui Dumnezeu, exact ca mine"

Jimmy zîmbi.

„Va fi grozav să am un Prieten care să fie tot timpul cu mine! Hai să-i spunem cuiva".

Şi ei plecară în vizită la domnul şi doamna Camp. Domnul Camp venea pe drum, cu lopata în mînă.

„Bună ziua, domnule. Ce vă mai face piciorul?" întrebă Biddy.

„E mai bine, mulţumesc". Apoi, observînd zîmbetul larg de pe faţa lui Jimmy, adăugă: „Ce te face aşa de vesel, băiete?"

„Am un nou Prieten. Acum, sunt al lui Isus, ca şi Biddy".

„Foarte bine", zise domnul Camp.

Neştiind ce să mai spună, el o întrebă pe fetiţă dacă îi scriseseră părinţii.

„încă nu. Trebuie să treacă mult timp ca să primesc o scrisoare. Domnule Camp, unde găsesc oamenii bani în Anglia?"

„Trebuie să munceşti. Ai nevoie de bani?"

„Da, aş vrea să-i trimit lui tâticu' şi mămica pentru spitalul din China".

„De ce nu te-ai duce la ferma domnului Brown ca să întrebi dacă nu are de lucru pentru doi copii ca voi?"

„Hai, Biddy", zise Jimmy trăgînd-o de mînecă. „Ştiu unde este domnul Brown. O să-1 întrebăm. Mulţumesc, domnule Camp".

Şi ei începură să fugă pe drum, făcîndu-i semn de rămas-bun.

Domnul Brown era în grajd, dînd de mîncare la vaci.

„Ah", zise el frecîndu-şi bărbia. „Deci vreţi să cîştigaţi bani pentru un spital? Ştiţi să strîngeţi viermi?"

Biddy strîmbă din nas, dar Jimmy îl asigură:

„Sigur că da".

Domnul Brown le zise că verzele îi erau mîncate de viermi [larve] şi că le va da o jumătate de peni pentru fiecare vierme pe care îl vor culege. Jimmy găsi o cutie şi se îndreptară spre grădina de legume.

Băiatul se grăbi să adune viermii cei mai mici şi să-i pună în cutie.

„Grăbeşte-te, Biddy. Cu cît vom culege mai mulţi, cu atît mai mulţi bani vom putea trimite pentru spital".

Lui Biddy nu-i plăceau viermii. De aceea, ea îi prindea atent cu două degete şi îi lăsa să cadă repede în cutie. Ea nu adună la fel de mulţi ca

Jimmy, dar îşi dădu toată osteneala, în ciuda scîrbei pe care o simţea faţă de aceste animale mici.

„Ai lucrat bine!" zise Jimmy. „La urma urmelor, nu eşti o curcă plouată".

Aceasta o încuraja pe Biddy, care culese încă un vierme înainte de a pleca la fermă ca să arate domnului Brown cutia.

Ei strînseseră o sută treizeci şi două de viermi, şi domnul Brown le dădu cinci şilingi şi şase peni.

„Ăştia nu sunt de-ajuns pentru a construi un spital, dar este un început".

Biddy luă banii, deoarece Jimmy era de acord să-i lase ei tot cîştigul lor. Ea îi duse acasă şi îi puse în cutia pe care i-o dăduse mătuşa Ana, apoi ieşi din nou la joacă.

„Broscuţa ta..." zise Jimmy, „crezi că o vei regăsi?"

„Cu siguranţă, Isus mă va ajuta. Nu ştiu cînd, nici cum, dar sunt sigură că Isus mi-o va trimite".

10

Alţi bani pentru spital

Jimmy ciocăni la uşă înainte ca Biddy să fie gata. Maria se duse să răspundă.

„Te-ai sculat devreme, Jimmy!"

„Bună ziua, doamnă Maria. Pot să vorbesc cu Biddy, vă rog?"

„Este încă la masă. Tu ai mîncat deja?"

„Da, dar cred că tot mi-e foame".

Maria rîse.

„Hai la bucătărie. O să-ţi dau o ceaşcă de ciocolată şi un sandviş".

Maria turnă ciocolata, în timp ce Jimmy se căţăra pe taburetul înalt.

„De ce te-ai sculat aşa devreme?" întrebă ea.

„Biddy vrea să cîştige bani pentru ca părinţii ei să poată construi un spital. Ieri am strîns viermi şi am cîştigat cinci şilingi şi şase peni. Am venit să-i spun că azi putem lucra pentru doamna Brown".

„Foarte bine! Căutaţi altceva de lucru?

„Da. Aveţi ceva?"

„Trebuie să fac azi nişte prăjituri şi aş avea nevoie de ajutor pentru vesela suplimentară".

„Ah", mormăi Jimmy, „nu sunt prea tare la asta, dar întrucît Biddy adună viermi, cred că pot şi eu să spăl nişte vase".

„Ce să faci?" întrebă Biddy care sosea.

„Să spăl vesela", zise Jimmy. „Hai să-ţi spun programul de lucru".

El o trase spre uşă.

„Ne revedem mai tîrziu, doamnă Maria. Lăsaţi-ne nouă vesela murdară".

Odată ajunşi afară, Jimmy îi anunţă vestea bună.

„Vom cîştiga mulţi bani, Biddy! Sunt tot felul de munci pentru noi".

Ei se grăbiră spre fermă ca să vadă ce voia doamna Brown să le dea de făcut.

„Astăzi trebuie să mă duc în oraş. Aţi vrea să vă jucaţi cu micuţa pînă mă întorc eu?"

„Va fi amuzant", zise Biddy.

„Mai vedem noi", zise doamna Brown luîndu-şi portmoneul. „Mă voi întoarce cam peste două ore".

Imediat ce doamna Brown închise uşa, micuţa Amy izbucni în plîns.

„Oh, nu plînge, Amy. Joacă-te cu mingea asta".

Şi Jimmy îi întinse o frumoasă minge roşie, dar Amy îi dădu o lovitură şi plînse şi mai tare.

„Ar trebui să-i găsim ceva de mîncare", zise Biddy. „Un biscuit sau ceva de felul acesta".

Ei găsiră biscuiţi într-o cutie şi îi dădură unul lui Amy. Ea se opri curînd din plîns şi începu să se joace cu cuburile ei.

în timp ce ea era ocupată în felul acesta, Jimmy şi cu Biddy discutau despre ceea ce ar mai putea face pentru a cîştiga bani.

„Este mai amuzant decît să munceşti pentru tine", zise Jimmy. „Mai ales cînd ştii că asta va ajuta alţi oameni".

Biddy se gîndea la toţi cei care vor veni la spital ca să fie vindecaţi şi care vor auzi vorbindu-se despre Domnul Isus.

„Va trebui poate să lucrăm mult timp. Cred că este nevoie de mulţi bani pentru a construi un spital".

Cînd doamna Brown se întoarse, rîse văzînd firimiturile de pe faţa lui Amy.

„Se vede că Biddy şi Jimmy ştiu cum să facă fericit un bebeluş", zise ea.

„Dacă mai aveți ceva de făcut, vom fi fericiți să vă ajutăm", se oferi Biddy.

„Știi să coşi?" întrebă doamna Brown.

„Un pic", zise Biddy. „Nasturii şi tivurile".

„Atunci aşteaptă. Mă întorc imediat".

După o clipă, ea aduse un coşuleț galben cu nişte şorțuri.

„Dacă vrei să coşi nasturii care lipsesc, te voi plăti bucuros".

„Oh, mulțumesc!" strigă Biddy. „O să-mi dau toată osteneala".

Doamna Brown dădu fiecăruia cîte cinci şilingi. După-amiază, ei o ajutară pe Maria să spele vesela.

„N-am văzut niciodată nişte copii să lucreze cu atîta spor", zise ea.

Jimmy stătea pe un scaun de bucătărie fără spetează în fața chiuvetei, avînd un şorț mare prins în jurul mijlocului. El freca un castron. Biddy ştergea farfuriile şi formele de prăjituri.

„Ne trebuie mulți bani pentru spital", zise ea.

în acest moment, mătuşa Ana intră în bucătărie.

„Biddy! Jimmy! Ce faceți?"

Lui Biddy îi fu teamă. îşi aduse aminte că mătuşa Ana se supărase

cînd vînduse prune în sat. Măria răspunse mătuşii Ana:

„Au venit să mă ajute, domnişoară. O să-i plătesc din banii mei. Este pentru spital".

„Ah, da? Uitasem povestea asta. Ei bine, este mai bine decît să vindeți prune pe la uşi. Şi sunteți cu adevărat de ajutor. Dar nu e voie ca ambiția voastră să se schimbe în lăcomie".

„Nu", zise Biddy. „Sunt banii lui Dumnezeu".

Cînd vesela fu terminată şi bucătăria curată, Maria dădu fiecăruia cîte o prăjitură cu afine şi cinci şilingi.

11

Doamna Camp este ajutată

Plecînd de la Măria, copiii mai aveau timp să se ducă la familia Camp. Ei coborîră în fugă drumul care ducea la căsuța albă şi bătură la uşa bucătăriei.

„Bună ziua, doamnă Camp", îi zise Jimmy pe tonul cel mai politicos, atunci cînd ea deschise uşa. „Am venit să vedem dacă aţi avea ceva de lucru pentru noi".

„Vrem că cîştigăm bani pentru un spital în China", adăugă Biddy.

„Ce surpriză! Intraţi în bucătărie. Puteţi să mă ajutaţi chiar acum".

Şi ce văzură copiii cînd intrară? Un teanc mare de farfurii murdare în chiuvetă!

„Asta-i munca pe care o aveţi pentru noi?" întrebă Jimmy.

Doamna Camp făcu un semn afirmativ. Jimmy nu era încîntat, dar se puse pe lucru cu Biddy. Curînd, teancul de farfurii murdare scăzu, în timp ce se înălţa cel de farfurii curate.

„Aţi lucrat bine", zise doamna Câmp. „Copii, aţi vrea să mîncaţi cu noi?"

„Oh, da", zise Biddy încîntată. „N-am mîncat niciodată altundeva decît la mătuşa Ana de cînd am venit în Anglia. Aţi putea să-i daţi un telefon ca să-i cereţi voie?"

„Şi la fel şi doamnei Brown, vă rog?" zise Jimmy.

Ei aşteptară nerăbdători în timp ce doamna Camp dădea telefoanele. Cînd se întoarse, ea zise:

„Puteţi să rămîneţi amîndoi".

La masă, Jimmy îi povesti doamnei Camp că adunaseră viermi, dar ea spuse că nu-i place să audă la masă despre asemenea animale.

Biddy îl informă pe domnul Camp că ea cosea pentru doamna Brown, dar cusutul nu părea să-l intereseze.

Biddy privi pe fereastră chiar în clipa cînd soarele atinse colina di-napoia grădinii lui Dumnezeu.

„Cred că trebuie să plecăm repede, Jimmy", zise ea. „Vreţi să ne scuzaţi?"

„Da, desigur", zise doamna Câmp. „Mergeţi direct acasă, altfel nu vă vor lăsa să mai veniţi altădată. V-ar plăcea să mă ajutaţi mîine în grădină? Totul se coace aşa de repede şi n-am timp de toate".

„Sigur că da, doamnă Camp", răspunseră ei la unison.

Şi se grăbiră să iasă.

Jimmy remarcă:

„Doamna Camp nu ne-a dat bani pentru vesela asta".

„Nu, dar ne-a dat o masă bună, cu turtă dulce ca desert".

„Nu se poate trimite turtă dulce în China pentru a se construi un spital".

„Ştiu. Dar Isus este mulţumit cînd ajutăm pe cineva, chiar dacă nu suntem plătiţi pentru asta".

„Este adevărat", zise Jimmy. „încerc să-I fac pe plac, pentru că acum este Prietenul meu".

„Este drăguţ din partea ta că mă ajuţi să cîştig bani pentru spital", zise Biddy intrînd în grădină.

„Mie mi se pare ceva amuzant..."

El îi făcu semn strigînd:

„Pe mîine!"

A doua zi, ei ajunseră devreme la grădina doamnei Camp.

„Trebuie mai întîi să culegeți legume", zise doamna Camp.

Biddy nu prea se pricepea la legume, de aceea ea ducea un coş, în timp ce Jimmy culegea. Ei recoltară roşiile, apoi ardeiul iute şi dovleceii. Pe urmă, smulseră morcovii. în sfirşit, culeseră fasolea şi mazărea. Copiii erau aşa de obosiți, că de abia mai puteau merge pînă la casă cînd îi chemă doamna Camp.

După ce mîncară şi băură, Jimmy şi cu Biddy se simțiră mult mai bine. Erau foarte mîndri văzînd atîtea legume adunate. Doamna Camp va vinde o parte dintre ele, iar pe celelalte le va pune conserve sau le va găti pentru a fi mîncate imediat. Ea era mulțumită că totul fusese cules, iar copiii erau mulțumiți pentru că o ajutaseră.

„Ai vrea să ne spui una din istoriile tale, Biddy?" întrebă doamna Camp.

„Vorbeşte-ne despre China", zise Jimmy. „Mai spune-ne-o încă o dată şi pe cea cu broscuța verde".

Şi Biddy povesti cum ajunsese broscuța verde în mîna lui Amah.

„Ah!" zise doamna Camp, „era cît pe ce să uit de plata muncii voastre. Faptul că am auzit vorbindu-se despre China m-a făcut să mă gîndesc la spital, apoi la bani".

Ea se sculă de la masă şi se duse să caute în dulapul din bucătărie o

ctiuță de metal, de unde luă două monede de zece şilingi. Ea îi dădu una lui Jimmy şi una lui Biddy.

„Mulțumim foarte mult!" ziseră ei foarte surprinşi să fie plătiți atît de darnic.

„Ați lucrat bine. Şi îmi face plăcere că încercați să-i ajutați pe bieții oameni din China".

„Noi vrem să-L cunoască pe Isus", zise Biddy. „Şi dumneavoastră v-ar plăcea lucrul acesta, nu-i aşa?"

„Da", zise doamna Camp. „Asta o să-i facă fericiți. Acum, du-ceți-vă la joacă. Ați lucrat destul pentru astăzi".

Ei plecară deci, cu mîna plină de biscuiți. Biddy îi zise la revedere lui Jimmy şi plecă acasă. Acolo, pe masă, o aştepta o surpriză... broscuța verde!

12

Portmoneul

„Broscuța mea!" exclamă Biddy.

Ea fugi la masă, luă broscuța și o lipi de obraz.

„De unde a apărut?"

Maria se uita la ea.

„Ia ghicește".

„Isus mi-a trimis-o, I-am cerut-o, și El a făcut așa".

„Ei bine, poate că ai dreptate".

Și Maria îi povesti lui Biddy că venise la ușă o femeie săracă să vîndă obiecte găsite. Maria văzuse broscuța în coș și o cumpărase.

„Nu crezi că este o întîmplare?" întrebă ea.

„Oh, nu. Isus a trimis-o pe Froggy. El nu face așa cum ne gîndim noi, dar totdeauna face ce-I cerem. Nu crezi că Isus a trimis-o?"

„Ba da", zise ea tărăgănat, „cred într-adevăr că El S-a ocupat de lucrul acesta. Îți aduci aminte cu cîtă grijă am căutat fără s-o găsim? Și acum uite-o. Da, este într-adevăr Isus".

Biddy era așa de fericită, că-și duse repede broscuța în cameră și o puse pe un raft la vedere.

„Nu vreau s-o mai iau cu mine cînd ies. N-am chef s-o mai pierd încă o dată", zise ea.

Apoi se duse la ferma soților Brown ca să-i spună lui Jimmy vestea cea bună. Se întoarse pe urmă acasă plină de bucurie.

Cîteva zile mai tîrziu, Biddy se trezi cu o durere de cap. Ii era frig și se simțea foarte obosită. De abia se atinse de micul dejun. Mătușa Ana, care avea treburi de rezolvat, era prea grăbită pentru a observa că Biddy nu se simțea bine. Ea plecă repede după ce-i zise la revedere.

Fetița ieși să se întîlnească cu Jimmy pentru a se juca împreună, dar nu avea nici o plăcere de joacă. Cînd Jimmy îi arunca mingea, ea nu putea s-o prindă. Brațele îi erau grele ca plumbul și era prea obosită pentru a fugi. Simțea că n-o țin genunchii.

„Ești bolnavă, Biddy? Ar trebui să te duci acasă și să stai în pat".

„Cred că este numai o răceală, Jimmy. Dar o să mă duc acasă, n-am chef de joacă afară".

Copiii se întoarseră deci fiecare la casa lui. Biddy mergea încet din cauza picioarelor tremurînde și cu capul plecat. Deodată, ea zări pe jos un obiect de piele. Era un portmoneu. Cînd îl deschise, găsi mulți bani în el, mai multe bancnote de cîte o sută de lire sterline.

Portmoneul mai conținea niște cărți de credit și alte hîrtii, dar Biddy nu le dădu atenție. Simțindu-se tot mai rău, ea își reluă drumul, ținînd portmoneul cu ambele mîini, de teamă să nu-l piardă. Gîndurile îi erau confuze. își amintea ce-i zisese Amah, că în Anglia erau mulți bani. Poate că asta voise Amah să spună. Dar acești bani erau ai cuiva. Omul acesta îi cîștigase la fel cum Biddy și Jimmy îi cîștigaseră pe ai lor. Ea se simțea prea rău pentru a mai continua să mediteze la lucrul acesta. Acasă, urcă direct în camera ei și puse portmoneul în sertarul comodei, sub una dintre rochiile de mătase pe care le adusese din China. Apoi se întinse pe pat.

Maria intră după cîteva clipe.

„Biddy! Nu te-am auzit intrînd. îți aduc așternuturi curate. Ce ai?"

„Nu știu", răspunse ea, cu gîtul uscat și iritat. „Nu mă simt bine".

Măria puse mîna pe fruntea lui Biddy.

„Ai febră. Dezbracă-te și-ți aduc niște supă".

„Nu vreau nimic de mîncare. Mă doare capul. Şi nu pot să mă ţin pe picioare".

Maria o ajută pe Biddy să-şi ia pijamaua şi să se culce, apoi coborî s-o sune pe mătuşa Ana. în clipa cînd lua receptorul din furcă, auzi sunînd la uşă. Era Jimmy.

„Bună ziua..."

„îmi pare rău, Jimmy", îl întrerupse Maria, „dar Biddy nu poate ieşi. Este bolnavă".

„Ştiu. Am venit să vă spun că Amy are rujeolă. Poate că asta are şi Biddy. Noi am avut alaltăieri grijă de Amy".

„Rujeolă! Probabil că-i asta. Mulţumesc că ai venit să-mi spui, Jimmy. O să te molipseşti şi tu?"

„Am avut-o deja cînd am fost mic".

El îşi luă la revedere şi Maria o sună pe mătuşa Ana, care se întoarse cît putu de repede şi urcă s-o vadă pe Biddy. Şi, într-adevăr, faţa şi braţele îi erau acoperite cu pete mici roşii.

Biddy de abia putea vorbi, o durea foarte tare gîtul şi nu avea chef decît să doarmă. Ea dormi foarte mult, visînd China şi pe mămica ei. Uneori, o confunda pe Maria cu Amah. Veni doctorul, şi Biddy, pe jumătate adormită, îl auzi zicînd că avea o rujeolă foarte puternică şi că va dura cel puţin o săptămînă. Dar pentru ea era indiferent. Tot ce dorea era să stea în pat.

Mătuşa Ana mînca singură. Biddy îi lipsea şi, uneori, îi părea rău că nu fusese mai amabilă cu ea. Biddy încerca cu adevărat să fie cuminte. Numai că nu ştia totdeauna ce trebuia să facă.

într-o zi, atunci cînd casa părea deosebit de tăcută, mătuşa Ana o chemă pe Maria şi îi arătă ziarul.

„Uite, Maria. Domnul Digby şi-a pierdut portmoneul".

„Domnul Digby? Domnul acela în vîrstă care locuieşte în vila Şura?"

„Da. El oferă o recompensă frumoasă. Sunt sigură că se va găsi curînd, fiecare ar avea nevoie de banii aceştia".

Mătuşa Ana avea dreptate. Toată lumea se grăbi să caute prin grădini şi pe drum. Cîteva persoane credeau că văzuseră portmoneul, dar nu-şi mai aminteau unde. Altele erau sigure că el fusese furat. Chiar şi eforturile poliţiei fură zadarnice. Numai Biddy nu auzi vorbindu-se despre ceea ce pierduse domnul Digby şi despre recompensa promisă. Ea nici nu se mai gîndea la portmoneul de piele ascuns în comoda ei.

După o săptămînă, se simţea mai bine şi întrebă dacă se poate juca afară.

„încă nu", zise mătuşa Ana. „încă nu eşti total vindecată, chiar dacă te simţi mai bine. Dacă vrei, vei putea coborî pentru masa de prînz".

Biddy era foarte mulţumită că poate ieşi din pat, dar descoperi că picioarele n-o mai ţineau. Ameţită, căzu grămadă la pămînt. Apoi izbucni în rîs. Mătuşa Ana rîse şi ea şi o ajută să se ridice.

„Ce, Biddy, nu mai ştii să umbli?"

Mătuşa Ana luă o rochie curată din dulap, apoi căută în comodă o panglică nouă pentru părul ei. Văzînd rochiţa drăguţă din mătase chinezească, zise:

„Ar fi mai bine să n-o laşi în sertar, căci s-ar putea murdări sau şifona".

Ea o ridică şi, sub rochie, descoperi portmoneul.

„Biddy, ce-ai aici?" întrebă ea luîndu-1.

„Oh, l-am găsit".

„Şi n-ai zis nimănui? Voiai să-1 ţii pentru tine?"

„Nu, pentru spital..."

„Pentru spital? Voiai să trimiţi în China bani furaţi ca să se construiască un spital? Oare părinţii tăi nu te-au învăţat că este rău să furi?

Mi-e ruşine de tine, Biddy!"

Mătuşa Ana era aşa de supărată, încît de abia îşi găsea cuvintele.

„Dar eu doar l-am găsit..."

„Asta nu înseamnă că este al tău. Toţi oamenii din sat... Dacă află că portmoneul era la mine, nu voi mai îndrăzni să-i privesc în faţă. Ce-i de făcut?"

Ea închise ochii şi se gîndi o clipă.

Apoi zise rapid:

„îmbracă-te, Biddy. Vei merge cu mine la domnul Digby. Acest portmoneu îi aparţine şi trebuie să-i spunem ce-ai făcut".

Biddy începu să plîngă.

„Nu voiam să fac ceva rău, mătuşă Ana".

„Nu încerca să te scuzi", zise mătuşa Ana cu asprime. „Ai ascuns portmoneul şi n-ai spus nimănui nimic despre el pentru că voiai să trimiţi banii în China pentru spitalul acela stupid. Credeam că vrei să fii cuminte, dar văd că m-am înşelat".

Mătuşa Ana coborî să dea telefon ca să comande un taxi, în timp ce Biddy termina cu îmbrăcatul. Cînd fetiţa fu gata, ea luă broscuţa de pe raft.

‚De-ar fi aici Amah!' gîndi ea.

Dar Amah era foarte departe. Apoi, ea îşi aminti că Isus era totdeauna lîngă ea şi vorbi cu El.

„Dragă Isuse, nu ştiam că era ceva rău. Nu voiam să fur. Te rog, ajută-mă să fiu curajoasă. Şi nu-1 lăsa pe domnul Digby să mă ducă la închisoare, căci atunci nu voi mai putea cîştiga nimic pentru spital".

„Brenda, taxiul a venit", o chemă mătuşa Ana. „Coboară imediat".

Picioarele lui Biddy erau încă slabe, dar nu ştia dacă lucrul acesta se datora faptului că fusese bolnavă sau fricii. Mătuşa Ana se aşeză în scaunul de lîngă şofer, ţinînd strîns portmoneul. Biddy îşi puse broscuţa pe genunchi, foarte nenorocită că venise în Anglia.

13
O descoperire importantă

Taxiul frînă în fața unei case mari, cu mult mai mare decît cea a mătuşii Ana. în spatele ei erau trei clădiri şi multe bariere albe. O alee lungă mărginită de flori conducea la uşa de la intrare. Ieşind din taxi, Biddy murmură din nou o rugăciune.

„Te rog, Doamne Isuse, fă-l pe domnul Digby să înțeleagă".

Mătuşa Ana ceru şoferului să aştepte şi se îndreptă spre casă. Tare i-ar fi plăcut lui Biddy s-o ia de mînă pe mătuşa Ana, dar aceasta ținea portmoneul. în fine, ajunseră în fața uşii mari. Mătuşa Ana sună şi se auzi în interior clopoțelul. Un om îmbrăcat în negru deschise uşa.

„Bună ziua, doamnă", zise el. „Cu ce vă pot ajuta?"

„Domnul Digby este acasă? Trebuie să-i vorbesc".

Omul zise da şi le rugă să intre. Trecură printr-un hol lung cu multe uşi şi se opriră în fața uneia dintre .ele, pe care omul o deschise, anunțînd:

„Domnişoarele Forrester doresc să vă vadă, domnule".

Domnul Digby, aşezat într-un fotoliu aproape de şemineu, citea o carte. Ridicîndu-se, le ieşi în întîmpinare.

„Ce mai faceți, domnişoară?" o întrebă el pe mătuşa Ana.

Ea răspunse că o ducea foarte bine, că era destul de grăbită, dar că trebuia să-i spună ceva.

Apoi domnul Digby o văzu pe Biddy şi o recunoscu.

„Ei bine, uite-o pe micuța mea prietenă din China. Ce mai faci?"

„Am avut rujeolă".

„Vai, ce necaz! Ştii, n-am uitat de invitația mea. Aş fi vrut să ne revedem mai de mult, dar am lipsit cîtva timp din localitate. îmi face plăcere să te văd în sfîrşit aici".

„Nu ştiam că o cunoaşteți pe Brenda, domnule Digby", zise mătuşa Ana foarte mirată.

„Ba da, suntem nişte prieteni foarte buni, nu-i aşa, Biddy?"

Fetița dădu din cap, dar buzele îi tremurau şi ochii i se umplură de lacrimi.

„Domnule Digby", începu nerăbdătoare mătuşa Ana, „Biddy a făcut un lucru foarte rău". Ea îi întinse portmoneul. „A trecut ceva timp de cînd are asta în comoda ei şi n-a spus nimănui lucrul acesta. Mă simt dezonorată la gîndul că un membru al familiei mele a acționat în felul acesta şi că portmoneul a fost tot timpul în casa mea în timp ce vă făceați griji cu privire la el".

„Este curios; tu nu semeni deloc cu o hoață, micuță domnişoară. Poate că vom discuta împreună lucrul acesta, domnişoară Forrester; dacă vreți să ne lăsați singuri, şoferul meu o va duce acasă pe Biddy ceva mai tîrziu".

„Cum credeți. Sper că veți putea s-o faceți pe Brenda să înțeleagă că în Anglia sunt nişte legi. După cît se pare, eu n-am reuşit".

Şi ea părăsi camera. Biddy plîngea.

Domnul Digby aduse un scăunel şi o făcu să ia loc lîngă el. El o luă de mînă şi o forță să nu mai plîngă. Cînd ea reuşi să facă aceasta, domnul Digby îi zise:

„Şi acum, povesteşte-mi ce s-a întîmplat".

„Eram bolnavă. Aveam rujeolă, dar încă nu ştiam. Am ieşit ca să mă joc cu Jimmy şi v-am găsit portmoneul pe drum, cu grămada de bani din el. Mai întîi, m-am gîndit că Dumnezeu era Cel ce mi-l trimitea,

încerc să cîştig bani pentru spitalul din China. Pe urmă, m-am gîndit că el era mai întîi al cuiva şi nu ştiam ce să fac. Apoi m-am îmbolnăvit cu adevărat şi am uitat de portmoneu. Mătuşa Ana 1-a găsit astăzi şi a crezut că am făcut-o anume. N-a vrut să mă asculte".

„înţeleg. Mătuşii Ana îi era teamă să nu ai necazuri. A făcut bine că te-a adus la mine. Vorbeai de un spital în China. Unde este şi cine se ocupă de el?"

„încă nu este construit. Tăticul şi mămica mea lucrează în China, dar au numai un dispensar, nu un spital. Amah mi-a zis' cînd am venit în Anglia, că voi găsi mulţi bani şi că-i voi putea trimite în China pentru a se putea construi un spital. Jimmy mă ajută. Avem deja cîţiva. Am vîndut prune şi am adunat viermi, am avut grijă de un bebeluş -şi în felul acesta m-am molipsit de rujeolă".

Domnul Digby rîse.

„Ai fost foarte ocupată. Şi zici că doreai să trimiţi banii în China pentru un spital. Oare ţi-a spus mătuşa ta că s-a promis o recompensă celui care va găsi portmoneul?"

„Nu", răspunse Biddy.

„Cît aţi strîns deja pentru spital, Jimmy şi cu tine?"

Biddy se gîndi.

„Mai întîi prunele, 13 şilingi şi 8 peni. Viermii, 5 şilingi şi 6 peni, iar pentru că am avut grijă de bebeluş, 5 şilingi fiecare, şi 5 şilingi pentru cusut, iar de la Maria şi doamna Câmp 30 de şilingi. Cît fac în total?"

„Peste 65 de şilingi, deci trei lire şi ceva. Aţi lucrat din greu, nu-i aşa?"

Biddy făcu semn că da.

„Ei bine, recompensa este de aproape cinci ori mai mare. Ea este de 15 lire sterline. Ce vei face cu ea? Este a ta, deoarece ai restituit portmoneul".

„Oh, o voi trimite în China", zise Biddy radioasă. „E de-ajuns pentru construirea unui spital, nu-i aşa?"

„Nu chiar", zise Domnul Digby. „Nu vrei să-ţi cumperi ceva pentru tine?"

„Am deja multe lucruri. Chinezii n-au nimic. Ei sunt totdeauna bolnavi, îmi place mai mult să dau bani pentru spital. în felul acesta, vor putea să audă despre Domnul Isus".

„îl cunoşti pe Domnul Isus?"

„Oh, da. Este cel mai bun Prieten al meu. I-am cerut să vă facă să înţelegeţi, şi El a făcut aceasta, nu-i aşa? Şi Jimmy crede în Isus. Alaltăieri I-a cerut să-i fie Prieten".

„Ştii că ar fi trebuit să spui cuiva că ai găsit acest portmoneu?"

Biddy lăsă puţin capul în jos.

„Da, ar fi trebuit să-i spun imediat Mariei. Îmi închipui că doream prea mult banii aceia".

„Este rău să dobîndeşti nişte lucruri într-un mod necinstit, chiar dacă e pentru o cauză bună. Dar ştiu că nu aveai intenţia să-i ţii pentru tine, de aceea vreau să-ţi dau recompensa. Vrei s-o iei cu tine cînd te întorci?"

„Oh, da, dacă îmi daţi voie. Am o cutie unde ţin banii. Cu cele trei lire, ea va fi plină".

„Acum am vorbit destul despre afaceri", zise Domnul Digby, rezemîndu-se cu spatele de fotoliu. „Povesteşte-mi despre China".

Biddy îi vorbi despre dispensarul părinţilor ei, despre Amah şi despre broscuţă.

„Am remarcat această broscuţă", zise Domnul Digby. „Pare să

valoreze ceva. Ai grijă să n-o pierzi".

„Am pierdut-o o dată. Jimmy era furios şi a aruncat-o pe Froggy în pădure, dar Dumnezeu mi-a dat-o înapoi. Amah mi-a dat-o mie, şi nu mi-ar plăcea s-o pierd".

„Ai vrea să mi-o împrumuți pe Froggy pentru cîteva zile? Am un prieten care se pricepe la jad chinezesc şi va şti dacă Froggy este din jad sau dintr-o altă piatră. S-ar putea ca, dacă o vinzi, să obții un preț bun pentru spitalul tău".

Biddy se uită la broscuță şi zise cu voce scăzută:

„Nu ştiu dacă aş putea s-o vînd".

„Vrei să mi-o laşi să întreb dacă are vreo valoare? Pe urmă, vei putea hotărî ce vei face cu ea".

Biddy fu de acord şi dădu broscuța domnului Digby, care o puse pe şemineu. Cînd el se ridică, ea constată că acea carte în care citea el cînd sosise acolo era o Biblie.

„Domnule Digby", exclamă ea. „Dumneavoastră citiți Biblia. Este Isus şi Prietenul dumneavoastră?"

„Desigur", zise domnul Digby zîmbind. „Noi suntem prieteni de mult timp".

„Ce fericită sunt! Mă bucur aşa de mult că am venit să vă văd, chiar dacă mi-era frică".

„Ei bine, să nu-ți mai fie frică. Acum, ce-ar fi să mergem şi să vedem ce ne-a pregătit doamna Richard? Este guvernanta mea şi e o bucătăreasă foarte bună".

Traversară coridorul cel lung şi intrară într-o mică sufragerie, unde o doamnă binevoitoare, îmbrăcată cu o rochie roşu şi alb, le servi masa. După ce mîncară, domnul Digby o conduse pe Biddy să viziteze marea fermă. Ea urcă pe cal, se juca cu cîinii şi admiră colecția de păsări rare.

„O să-i facă plăcere lui Jimmy să vadă toate aceste animale. El locuieşte la ferma familiei Brown şi îi place mult acolo".

„Cînd mai vii o dată, ai putea să-l aduci. Sunt sigur că este un băiat simpatic".

„Cred că trebuie să plec acum", zise Biddy. „Precis că mătuşa Ana nu voia să rămîn prea mult timp".

„Foarte bine. Să ne întoarcem în casă ca să-ți dau recompensa. Voi scrie un bilețel mătuşii tale ca să ştie că am înțeles ceea ce s-a întîmplat şi că banii aceştia sunt ai tăi".

„Vă mulțumesc foarte mult. încerc să fiu cuminte, dar mătuşa Ana nu înțelege totdeauna".

„Mătuşa ta n-a avut niciodată copii. Eu da. îi cunosc. Fetiţa mea s-a dus la mămica ei şi la Domnul Isus în cer, dar îmi amintesc foarte bine ce înseamnă să ai copii în casă. Trebuie s-o ajuţi pe mătuşa ta, căci, pentru ea, lucrurile acestea sunt ceva nou".

Biddy dădu din cap şi intrară în casă. După o clipă, fetiţa era pe drumul de întoarcere, într-un automobil mare, cu un cec de 15 lire într-o mînă şi cu un bilet de la domnul Digby în cealaltă mînă. Biddy se întreba ce va gîndi mătuşa Ana.

Aceasta stătea la birou. Biddy intră încet şi se opri. Cînd mătuşa ei se întoarse, ea îi întinse scrisoarea de la domnul Digby şi cecul.

Mătuşa Ana, încruntată, o citi cu atenţie. Apoi oftă adînc.

„Domnul Digby spune că ai fost o fetiţă amabilă, că n-ai avut intenţia să ţii banii pentru tine şi că recompensa îţi aparţine. Cred că trebuie să deschizi un cont la bancă. Această sumă îţi va fi de folos mai tîrziu pentru educaţia ta".

„O, nu", răspunse repede Biddy. „Vreau să-i dau pentru spitalul din China. Domnul Digby era de acord".

„Ei bine, vom scrie părinţilor tăi să-i întrebăm. Intre timp, îţi vom pune banii la bancă, unde vor fi în siguranţă. Nu crezi că este o idee bună?"

„Nu ştiu. Vreau numai ca ei să ajungă în China".

„Nu-ţi face griji acum din cauza aceasta".

Mătuşa Ana privi buzunarele şi mîinile lui Biddy şi întrebă:

„Unde îţi este broscuţa? Ai pierdut-o din nou?"

„Nu. Am împrumutat-o domnului Digby pentru una sau două zile. Vrea să vadă dacă Froggy valorează ceva".

Mătuşa Ana fu surprinsă.

„Dacă aş fi crezut că are vreo valoare, nu te-aş fi lăsat s-o iei cu tine oriunde".

Biddy trebui să se ducă devreme la culcare în ziua aceea, căci nu se refăcuse complet după rujeola ei. Ce zi extraordinară fusese! Se gîndi la broscuţa ei. Ce va face dacă valora mulţi bani? Ce fericită era să ştie că domnul Digby îl iubea pe Isus! El fusese aşa de amabil! Şi Jimmy va fi invitat să se ducă la fermă! Cu capul plin de imagini plăcute, Biddy adormi curînd.

14
Spitalul tuturor

începînd cu această clipă, fiecare se interesă de spital. Biddy îşi dădu multă osteneală să învețe de la mătuşa Ana noile puncte de cusătură. Putu atunci să coasă un pic pentru cîteva vecine, chiar dacă ar fi preferat să se joace pe afară decît să lucreze înăuntru. Avea grijă adesea de mica Amy, ceea ce o ajuta pe doamna Brown şi aducea şi ceva bani pentru spital.

Cutiuța din camera ei devenea tot mai grea. Biddy nu număra ceea ce conținea. Voia să aibă surpriza cînd va veni clipa să trimită banii în China. Mătuşa Ana depusese cea mai mare parte din ei la bancă şi Biddy nu păstra decît monedele pe care le cîştiga.

într-o zi, sosi Jimmy. Cînd Biddy îi deschise, el îi întinse repede un pumn de monede.

Foarte mirată, Biddy îl întrebă:

„De unde sunt?"

Jimmy zîmbi cu gura pînă la urechi.

„Am lucrat. Nu eşti singura care face ceva pentru spital".

Ei ieşiră în grădină ca să se joace de-a v-ați-ascunselea.

„Dar ce-ai făcut? Ai găsit un loc de muncă?"

„Domnul Brown a hotărît să mă plătească pentru ceea ce fac pentru el. Spune că-1 ajut atît de mult, încît merită osteneala; dacă aş fi fost fiul lui, mi-ar fi plătit tot atît. Am învățat să fac o mulțime de lucrări agricole".

Şi el îi vorbi cu entuziasm despre fin, seceriş, vaci şi găini.

„Mi-ar plăcea să trăiesc într-o fermă", zise Biddy. „Mi-ar plăcea mai mult să lucrez afară decît să cos".

„Tu n-ai putea munci într-o fermă", zise Jimmy. „Este pentru băieți. Munca fetelor este cusutul. De altfel, dacă nimeni n-ar coase, eu n-aş avea nasturi la cămaşă".

„Aşa este. Vrei să vezi cîți bani am pentru spital, în afară de ceea ce este la bancă?"

Ei urcară împreună şi încercară să ghicească, scuturînd-o, cam cît putea conține cutia. Jimmy, care băgase banii în buzunar cînd ieşiseră la joacă, îi scoase şi băgă fiecare monedă în parte în deschizătură.

Maria, auzindu-i rîzînd, îşi lăsă cuptorul şi veni să vadă ce fac.

„Vezi, Maria", zise Biddy. „Totul este pentru spital. Jimmy a mai adus cîțiva".

„Bravo! El va fi construit în curînd, nu-i aşa?" răspunse Maria făcînd cu ochiul.

„Cred că da, Maria. Sunt chiar sigură de asta".

Maria coborî din nou, nu prea în largul ei. Ea crezuse că Biddy va uita de spital şi-şi va cheltui altfel bănuții. Şi iată că şi Jimmy îi dădea pe ai lui! Gîndurile o readuseră în copilărie, cînd mergea la şcoala duminicală. Acolo, ea auzise vorbindu-se despre oameni care trăiau departe, peste mări şi țări, şi care nu ştiau nimic despre Isus. Ei erau adesea săraci şi bolnavi, dar nu-i păsa de ei cum îi păsa lui Biddy. Acum, ea n-ar fi putut pleca în țările acelea, dar avea ceva economii...

Ea urcă în camera ei şi număra banii cu atenție. Pe urmă făcu un lucru pe care nu-1 mai făcuse de mult timp. îngenunchind, îi spuse Domnului Isus că tot ce avea ea era al Lui şi că, de acum, se va strădui să-I fie pe plac în toate lucrurile.

Biddy şi cu Jimmy ieşiseră. Maria duse banii în camera lui Biddy şi

îi puse în cutie. Intorcîndu-se la treburile ei, era fericită, aşa cum nu mai fusese de mult timp.

Cîteva zile mai tîrziu, Biddy şi Jimmy se îndreptau spre fermă cînd îl întîlniră pe domnul Digby. Copiii alergară în întîmpinarea lui.

„Mi-aţi adus broscuţa, domnule Digby?" întrebă Biddy.

„Da, micuţa mea. Şi am o veste foarte importantă pentru tine şi pentru mătuşa ta. Acum, spune-mi cîţi bani ai strîns pentru spital. Aţi mai adunat viermi?"

Biddy strîmbă din nas şi Jimmy rîse.

„N-am mai adunat viermi, dar am făcut o mulţime de alte lucruri".

Şi, mergînd spre casa lui Biddy, îi povestiră tot ce lucraseră.

„Mătuşa Ana a ieşit puţin. Puteţi s-o aşteptaţi să se întoarcă? Mă bucur să aud vestea. Nu vreţi să mi-o spuneţi?"

„Este un secret pînă ce vine mătuşa ta. Poţi cu siguranţă să aştepţi pînă atunci. Uite!"

El îi întinse broscuţa verde pe care o adusese în buzunar.

„Ai grijă de mica ta prietenă. Şi fii atentă să n-o pierzi".

„Ghicesc, ghicesc!" fredona Biddy. „Froggy are o valoare mare, nu-i aşa? Poate chiar zece lire!"

„Ai ghicit", zise domnul Digby. „Dar nu-ţi voi spune cît valorează decît atunci cînd va veni mătuşa ta".

Ochii lui Jimmy se măriră.

„Froggy are valoare? Şi eu care am aruncat-o departe!"

El se aşeză clătinînd din cap.

In această clipă apăru în prag mătuşa Ana.

„Domnule Digby, ce surpriză să vă văd! Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?"

„Mai degrabă pot eu să fac ceva pentru dumneavoastră, domnişoară Forrester. Sau în orice caz pentru Biddy şi pentru părinţii ei. Este o întreagă istorie".

Se aşezară cu toţii şi Maria aduse ceai.

„Prietenul meu este expert în jad oriental. El zice că broscuţa lui Biddy are peste trei sute de ani şi provine dintr-unul din templele aflate în munţii Chinei, în interiorul ţării".

„Amah locuia acolo", zise Biddy.

„Şi omul care a adus broscuţa o luase probabil din templu", continuă domnul Digby. „Ochii sunt diamante adevărate, mici, dar de bună calitate. Desigur, ar trebui s-o ducem la Londra ca s-o vindem, poate unui muzeu sau unui colecţionar particular. Dar nu avem permisiunea proprietarei. Ce zici de asta, Biddy? Ai vrea să vinzi broscuţa?"

„Cu cît ar putea s-o vîndă prietenul dumneavoastră?" întrebă Biddy.

„Cu cel puţin 200 de lire", zise domnul Digby.

Jimmy şi Biddy se priviră, cu gura căscată.

„Cît face asta, 200 de lire?" şopti Biddy.

„O grămadă de bani", murmură la rîndul lui Jimmy. „N-am văzut niciodată atîţia la un loc".

Biddy nu se gîndi decît un minut. Broscuţa era un cadou special de la Amah. Ea ar fi vrut să-l păstreze. Dar Amah va înţelege şi, oricum ar fi, Biddy îşi va aduce totdeauna aminte de Amah, chiar şi fără broscuţă.

„Vreau s-o vînd pe Froggy", zise ea, şi Jimmy aplaudă.

„Este bine, Biddy", zise domnul Digby. „Ştiu că broscuţa este preţioasă pentru tine. Dar tu-L iubeşti pe Isus şi poporul chinez mai mult decît broscuţa, nu-i aşa? Acum, am o altă veste pentru tine. M-am gîndit la spitalul tău şi la părinţii tăi. Am o sumă frumoasă de bani pe care n-am hotărît încă cum s-o folosesc. Deoarece ai lucrat atîta pentru spital, îţi voi da toţi banii care îţi mai lipsesc".

Biddy era atît de entuziasmată, că nu mai reuşea să vorbească. Ea şi Jimmy săreau în jurul camerei, cîntînd. Nemişcată, mătuşa Ana îi urmărea cu privirea.

„Domnule Digby, chiar nu înțeleg de ce faceți toate acestea, dar, în fond, sunt banii dumneavoastră".

„Domnişoară Forrester, îl iubiți pe Domnul Isus? Eu da. Doresc ca şi alții să-I cunoască iubirea. In plus, am petrecut mulți ani în China şi n-am donat niciodată nimic acestei țări, deşi am cîştigat mult. Nu vă interesează lucrarea pe care o fac fratele şi cumnata dumneavoastră?"

„De fapt, nu m-am prea gîndit la asta. Dacă au chef să-şi ducă viața în această țară imposibilă, n-au decît. Eu mă ocup de copilul lor, şi cred că este de-ajuns".

„E o fetiță fermecătoare", remarcă domnul Digby. „Trebuie acum să mă retrag. Prietenul meu mă va întreba în scurt timp despre broscuță. Scrieți părinților lui Biddy ca să le vorbiți despre lucrul acesta şi întrebați-i cît ar costa spitalul. La revedere, domnişoară".

Biddy şi Jimmy îi făcură cu mîna pe fereastră pînă ce dispăru din vedere.

„Putem să ne ducem la familia Camp?" întrebă Biddy.

„Da, dacă nu stați prea mult. întoarce-te la timp pentru cină", zise mătuşa Ana.

Ei alergară să spună domnului şi doamnei Camp toate aceste noutăți.

„Şi Froggy valorează două sute de lire!" repetă Biddy.

„Este mult. Biddy, eu nu sunt bogată, dar mi-ar plăcea să dau ceva".

Doamna Câmp scoase cutia din dulap.

„Iată două lire şi zece şilingi. Ia-i şi trimite-i cu restul. Domnul Isus ştie că-i dau din toată inima".

Domnul Camp rămăsese tăcut în timp ce Biddy anunțase vestea. El începu să mormăie.

„Poate crezi că o să-ți dau şi eu bani ca să faci ceva pentru Dumnezeu. Ei bine, nu! N-am făcut nimic pentru Dumnezeu în toți aceşti ani şi nu vreau să încep acum. El n-a făcut nimic pentru mine".

Biddy arăta înspăimîntată.

„Nu trebuie să credeți că vă cerem bani, domnule Camp. Dumnezeu n-ar vrea să-I dați ceva dacă nu-L iubiți".

După o clipă, domnul Camp adăugă:

„Cred că o să mă mai gîndesc la acest spital din China".

Şi el le zîmbi lui Biddy şi Jimmy.

Copiii trebuiau să se întoarcă, deşi le-ar fi plăcut să mai stea puțin.

„Ia gîndeşte-te, Jimmy", zise Biddy pe drum. „Isus a făcut ca toți să

se intereseze de spital. Este aproape prea frumos ca să fie adevărat".

Cînd Biddy ajunse acasă, se duse la domnişoara Forrester, care era în dormitorul ei, examinînd nişte bijuterii foarte frumoase.

„Mătuşă Ana, aş vrea să-i scriu lui tăticu' şi mămica. Mi-ai putea da nişte hîrtie?"

„Da, vezi în biroul meu, Biddy, în sertarul din mijloc".

Biddy tocmai pleca, cînd mătuşa ei o strigă înapoi.

„Cred... cred că vei fi mulţumită să afli", zise ea zîmbind, „că am hotărît să vînd aceste bijuterii şi să dau banii pentru spital".

Biddy fugi la mătuşa Ana şi-şi puse braţele în jurul gîtului ei.

„Nu mai pot de fericire!" strigă ea.

Şi, pline amîndouă de bucurie, coborîră împreună în sufragerie.

Era mult mai bine acum în casă! Cîte lucruri se petrecuseră de cînd sosise Biddy în Anglia! Ea se aşeză şi începu o scrisoare lungă către tăticul şi mămica ei.

15
Secretul

Dragă tăticule şi dragă mămico,

Am veşti bune pentru voi. Puteți construi acum un spital în China, pentru că avem mulți bani. Mai întîi, Jimmy şi cu mine am lucrat şi am cîştigat bani, apoi a dat toată lumea. Domnul Digby va da tot ce lipseşte după ce vom număra tot ce-am strîns. Chiar şi mătuşa Ana o să dea. Am găsit portmoneul domnului Digby şi am primit recompensa. Este foarte amabil. Cred că domnul Digby şi mătuşa Ana se vor ocupa de spital, pentru că eu nu ştiu.

La revedere şi mii de
sărutări,
Biddy

într-adevăr, mătuşa Ana şi domnul Digby se ocupau de spital şi scriseră numeroase scrisori la Londra şi în China. Trebuia să se decidă cînd, unde şi cum să fie construit, şi ei avură discuții lungi pe această temă. în final, domnul Digby se hotărî să se ducă el însuşi în China!

Tare ar fi vrut Biddy să se ducă şi ea! Avea nostalgia acestei țări. Dacă ar fi putut numai să vadă spitalul cînd va fi terminat! Apoi se gîndi la toți prietenii ei din Anglia şi la toți cei care, în această țară, nu-L cunoşteau încă pe Isus, şi înțelese că era mai bine să rămînă acolo unde era.

într-o zi, pe numele ei sosi o scrisoare foarte deosebită. Era de la mămica ei.

„Dragă Biddy", scria în ea. „Avem o surpriză pentru tine. Vei avea curînd un frățior sau o surioară. Cum este atîta boală în China, bebeluşul va trebui să stea o vreme în altă parte. Restul e un secret!"

Lui Biddy i se trezi curiozitatea, şi era aşa de entuziasmată, că de abia putea sta liniştită pe scaun în timpul meselor.

„Ştii secretul, mătuşă Ana?" întrebă ea în timpul mesei de prînz. „Care este secretul mamei mele?"

„Nu e voie să spui un secret!" zise mătuşa Ana zîmbind.

Biddy se gîndi atunci că ea ştia, dar că nu voia să spună.

Tot ce putu mătuşa Ana să-i spună lui Biddy fu cîți bani erau strînşi pentru spital. Ele numărară mai întîi pe cei care erau în cutie. Apoi adăugară ce era în bancă şi găsiră că erau mai mult de 50 de lire.

„Froggy a fost vîndută cu 225 de lire", zise mătuşa Ana, „iar eu am primit 125 de lire pe bijuteriile mele. Aceasta face 400 de lire, iar domnul Digby va da restul. Sunt sigură că acesta va fi spitalul cel mai frumos şi mai mare din China".

Biddy aştepta cu nerăbdare să afle secretul mamei ei, dar nu veni nimic, nici scrisoare, nici vreo aluzie de la mătuşa Ana. Zilele şi săptămînile se scurgeau una după alta. Toamna, Biddy trebui să înceapă să ia lecții, iar Jimmy se întoarse în Scoția ca să se ducă la gimnaziu. Totul era foarte liniştit.

Apoi, într-o zi, cam la două luni după ce primise scrisoarea de la mămica ei, Biddy văzu oprind un taxi în fața casei. Ea încercă să vadă cine ieşea din el, şi cînd văzu, se năpusti afară, coborînd scările cu cea

mai mare viteză, căci era Amah şi scumpa ei mămică! Mămica îi întinse lui Amah un pachet de stofă albă şi deschise braţele ca s-o îmbrăţişeze tandru pe Biddy.

„Mămico, mămico! Ai venit pînă în Anglia ca să mă vezi!"

„Da, draga mea. Mi-ai lipsit mult. Vrei să-1 vezi pe frăţiorul tău?"

Amah se aplecă pentru ca Biddy să poată vedea fata bebeluşului.

„Mi-ar plăcea să semene cu Jimmy", zise Biddy. „în orice caz cînd va fi mare".

Fetiţa o luă de mînă pe mămica ei şi pe Amah şi intrară împreună în casă.

„Este cea mai frumoasă surpriză", zise Biddy. „Ce bine ar fi fost să poată veni şi tăticu'!"

„Tăticu' se ocupă de construirea spitalului pe care l-ai ajutat tu cu banii", zise mămica ei. „Şi, desigur, sunt mulţi oameni bolnavi în China, şi el trebuie să-i îngrijească".

„într-adevăr, broscuţa verde este cea care a început totul", zise Biddy. „Amah, te superi că am vîndut-o?"

„Oh, nu! zise Amah. „Dacă broscuţa îi ajută pe oameni să-L cunoască pe Isus, sunt foarte mulţumită că ai vîndut-o. Ea nu ne-a adus niciodată noroc, dar Dumnezeu S-a servit de ea ca să ne aducă multă fericire".

Cuprins

Amah spune o poveste	5
Rămas-bun Chinei	8
O țară străină şi o nouă prietenă	12
Biddy găseşte un nou tovarăş de joacă	18
La bucătărie	24
în vizită la familia Câmp	28
Prune de vînzare	33
S-a pierdut broscuța	37
Culegătorii de viermi	40
Alți bani pentru spital	44
Doamna Câmp este ajutată	47
Portmoneul	50
O descoperire importantă	55
O descoperire importantă	61
Secretul	66